

ΚΛΕΙΩ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΑΙΣ ΤΟΥ

ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΔΕΙΨΙΑΙ.

Τόμος Γ'.
ΑΡΙΘΜ. 22(70).

Συνδρομή, άρχομένη από 1. Ιανουαρίου και 1. Τουλίου έκάστου έτους, έκάμηνος μόνον και προπληρωτέα: Πενταχού φράγκ. λο. 10 ή μάκ. 8.

ΕΤΟΣ Γ'.
τῆ 15/27. Νοεμβρίου 1887.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΙΚΕΛΑΣ.

Ἐγεννήθη ἐν Ἐριμουπόλει τῆς Σύρου, τῷ 1835, ἐκ πατρὸς Μακεδόνος καὶ μητρὸς ἠπειρώτιδος τὸ γένος, θυγατρὸς δὲ τοῦ Γεωργίου Μελά. Ὁ Δημήτριος Βικέλας δὲν ἔτυχε νὰ συνδεθῆ μετὸν ἐκπαιδευτικὸν ἢ τὸν πολιτικὸν τῆς Ἑλλάδος βίον, ζῆσας δὲ βραδύτερον ἐν Εὐρώπῃ κατέστησε πασίγνωστον καὶ συμπαθέστατον τὸ ὄνομά του παρ' ἡμῖν διὰ τῆς ἀκαμάτου φιλολογικῆς δραστηριότητός του, ἡ σύντομος ἐξιστόρησις τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ καὶ τὴν καταλληλοτέραν βιογραφίαν τοῦ ἀνδρός.

Γλωσσομαθῆς καὶ φίλος τοῦ ἀπλοῦ ἐκείνου καὶ ἀπεριτίτου ὕφους, ὕπερ ἐμόρφωσαν οἱ πρῶτοι κατὰ τὴν ἀναγέννησιν τοῦ ἔθνους καὶ ἀμέσως μετ' αὐτὴν λόγιοι, ἀνέκαθεν δὲ σπαδῶδες τῶν περὶ ἱστορικῆς ἐνότητος τοῦ ἑλληνισμοῦ ὀγέστατων ἰδεῶν, ἐνέκυψε κατ' ἀρχὰς εἰς ἱστορικὰς μελέτας, ὧν καρπὸς ὑπάρχει ἡ ὥραία ἐκείνη „Περὶ Βυζαντινῶν μελέτη“, ἐν Λονδίνῳ κατὰ τὸ 1874 ἐκδοθεῖσα, ἀρτίον ἱστορικὸν δοκίμιον, διαρροῦμενον εἰς τρεῖς διαλέξεις, ἀναγνωσθεῖσας εἰς τὸν ἐν Μασσαλίᾳ Ἑλληνικὸν Σύλλογον. Ἡ πραγματεία αὕτη μεταφράσθη γαλλιστί ὑπὸ τοῦ κ. E. Legrand. Ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ ἀπεικονίζονται συντόμως τὰ κυ-

ριώτερα τῶν Βυζαντινῶν χαρακτηριστικά, ἐπιτυχῶς δ' ἀναρροῦνται αἱ παραμορφώσεις καὶ αἱ ἀντιπάθειαι τῶν ἱστορικῶν τῆς Δύσεως, ἐξαιρομένης τῆς ἠθικῆς καὶ διανοητικῆς καταστάσεως τοῦ βυζαντινοῦ λαοῦ, ὅστις ἔδειξε, κατὰ τὸν ἡμέτερον συγγραφέα, „ἐν πολέμῳ ἀρετὰς, ἀς δὲν ἤθελεν ἀπαρνηθῆ καὶ ἡ ἀρχαία Ἑλλάς“. — Ἄλλὰ τίς ἀγνοεῖ τὸν „Λουκῆν Λάραν“ τοῦ Δημητρίου Βικέλα; Τὸ ἀληθινὸν τοῦτο κόσμημα τῆς νεωτέρας ἡμῶν φιλολογίας, δημοσιευθὲν τὸ πρῶτον διὰ τῆς „Ἐστίας“ τῷ 1879 καὶ πολλῶν μέχρι τοῦδε τυχόν ἐκδόσεων, εἶνε σήμερον πάγκοινον ἀνάγνωσμα τοῦ εὐρωπαϊκοῦ δημοσίου, διότι πολὺν εἰς πάσας τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας μεταφράσθη. Ἡ διηγηματικὴ χάρις τοῦ ἡμέτερου συγγραφέως εἶνε τῷ ὄντι ἔξοχος, ὡς τοιαύτη δ' ἐπανθεῖ καὶ εἰς τὰ νεώτερα αὐτοῦ ἔργα, τὴν σειρὰν ἐκείνην τῶν ἐφετινῶν διηγημάτων του, ἅτινα ἐδημοσίευσεν κατ' ἀρχὰς διὰ τῆς „Ἐστίας“ καὶ κατόπιν εἰς ἰδιαιτέρον τόμον, ὅλον πάλιν μεταφρασθέντα γαλλιστί. Ἡ „Ἀσχημὴ ἀδελφή“ εἶνε χαριέστατον ἔργον, ἀπαράμιλλος δ' αἶμα ἠθογραφία τῆς κατ' ἡμᾶς κοινοῦνίας.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΙΚΕΛΑΣ.

Ὁ ἐν Ἐσθῶνι Λόγιος.

Τὰ ποιητικά τοῦ Δημητρίου Βικέλα δοκίμια περιλαμβάνονται ἐν τοῖς „Στίχοις του“ οὗς τὸ πρῶτον ἐδημοσίευσεν ἐν *Λοιδίῳ* κατὰ τὸ 1862. Εἰς τοὺς αὐτοὺς διαφαίνεται ἡδη ἡ ἀφελὴς χάρις τοῦ κατόπιν ἀρίστου διηγηματογράφου, διότι ἡ ποίησίς του εἶνε ἐρημηύτερα τῶν ἡμερωτέρων τῆς ψυχῆς παθήσεων, τὴν ὀλίγην δ' αὐτῆς μελαγχολίαν βλέπομεν ἀμέσως διασκεδαζομένην ὑπὸ γλυκεῶν ἀναμνήσεων ἢ ἐλπίδων. Τὴν συλλογὴν τῶν ποιήσεων τούτων ἐξεδωκεν ὁ συγγραφεὺς καὶ δευτέρον, τῷ 1885 ἐν Ἀθήναις, ἐν δὲ τῷ προλόγῳ χαρακτηρίζει αὐτάς „ὡς ἀποχαριτωμένον εἰς τὴν νεότητά και τὴν ποιήσιν“. Οὐδεμίαν ὁμῶς ἀμφιβολίαν, ὅτι ἡ δευτέρα κρυφίως τὸν παρακολουθεῖ ὡς διηγηματογράφον, γράφοντα „Τὸν Παπα-Νάρκισσον“ ἀνεῦ μέτρου καὶ ὁμοιοκαταληξίας.

Ἄλλ' αἱ λαμπραὶ μεταφράσεις τοῦ Δημητρίου Βικέλα εἶνε αὐτὸ τοῦτο ἐκδουλεύσεις πολυτέμοι ὑπὲρ τῆς ἀναγεννωμένης φιλολογίας μας, πρὸς ἃς ὁμοίως ἔχουσι μόνον οἱ Γερμανοὶ νὰ ἐπιδείξωσι διὰ τοῦ Wieland, ὅστις μεταφράσας καὶ αὐτὸς τὴν Σαίξπηρ πρεβείσανε τὸ ἔδαφος εἰς τὴν μετὰ ταῦτα

φιλολογικὴν ἐν τῇ πατρίδι του ἀκμῆν. Πρῶτερον ἐγένοντο παρ' ἡμῖν ἀπόπειραι μεταφράσεως σαυκτοῦ δραμάτων, πάντες δὲ γνωρίζομεν ποῦ καὶ τί κατήντησεν ἐν αὐταῖς ὁ δαϊμόνιος τραγικός, ἀλλ' ὁ Βικέλας ἐπελήρθη τοῦ ἔργου μετ' ἀσυνήθη παρασκευῆν, ἐκκληροδότησε δὲ τῷ ὄντι τα ἀρίστα τῶν ἔργων τοῦ Ἄγγελου ποιητοῦ εἰς τὴν πτωχὴν τῆς πατρίδος του φιλολογίαν.

Καὶ ἀλλὰς ἄλλων ξένων ἀριστουργημάτων κατ' ἐκλογὴν μεταφράσεις, ὡς καὶ ἀπόσπασμα ὁμηρικῆς ἐδημοσίευσεν ὁ Βικέλας, σπουδαίας δὲ καὶ φρονιμῶς ἐγράψε διατριβὰς ἐν τῇ γαλλικῇ γλώσσῃ, καὶ ἐν τοῖς ἀρίστοις γάλλοις λογίοις καὶ ἀντιπροσώποις τῆς πολιτείας ἀναστρεφόμενος ἀνέγνωσε λαμπρῶν τῆς πατρίδος του ὑπεραπολογίαν προπέρουσι: Le role et les aspirations de la Grèce dans la question d'Orient. Καὶ διὰ πολλῶν δ' ἄλλων λυσitelῶν δημοσιευμάτων, γαλλιστὶ συντεταγμένων, τιμᾶ ὁ Δημήτριος Βικέλας τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ὡφελῆ δὲ καὶ τὴν πατρίδα του διὰ τῶν ξένων συμπαθειῶν, ἃς προσπορίζει αὐτῇ.

ΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΑΨΙ.

Αἱ ἡμέραι τῆς ἐβδομάδος παρὰ τοῖς Ἀραψι βαίνουναι κατ' ἀριθμητικὴν τάξιν, ἧτοι λέγονται, γιέβμιλ-ἀνάδ, πρῶτη ἡμέρα ἢ Κυριακή· γιέβμιλ-ισνέιν, δευτέρα ἡμέρα· γιέβμιλ-σελασέ, τρίτη ἡμέρα· γιέβμιλ-ἀρμπά, τετάρτη ἡμέρα· γιέβμιλ-χαμίς, πέμπτη ἡμέρα· γιέβμιλ-τζουμά, ἡμέρα παρασκευῆ· γιέβμιλ-σέπτ, ἡμέρα σάββατον, ἧτοι ἡμέρα ἀναπαύσεως.

Διότι καθὼς οἱ χριστιανοὶ καὶ οἱ Ἰουδαῖοι εἶχον ἕκαστον ἡμέραν τινὰ τῆς ἐβδομάδος ὀρισμένην πρὸς τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ, οὕτω καὶ ὁ Μωάμεθ ἐθεώρησεν ἀναγκαῖον νὰ συστήσῃ εἰς τὸ ἔθνος αὐτοῦ μίαν τοιαύτην μὲν ὅλα ταῦτα, πρὸς διακρίσιν ἀπὸ τῶν ἄλλων θρησκευτικῶν, ὡφελε νὰ δεῖξῃ τοῖς ὁποῖοις αὐτοῦ ἡμέραν διάφορον ἐκείνων, ἃς εἶχον καθιερώσει πρὸς τοῦτο αἱ εἰρημνικαὶ θρησκείαι· ὅθεν ὡς τοιαύτην ἐξελέξατο τὴν παρασκευῆν, κληθεῖσαν ἐν τοῦτου γιέβμιλ-τζουμά, ἧτοι ἡμέραν συναθροίσεως. Διάφοροι λόγοι φέρονται διὰ τὴν παρὰ τοῦ Μωάμεθ προτίμησιν τῆς ἡμέρας ταύτης ἀντὶ ἄλλης τινός. Κατὰ τινὰς φαίνεται ὅτι ὁ προφήτης προὔτιμησε ταύτην, διότι πολὺ πρὸ αὐτοῦ ὁ λαὸς συνείδησε νὰ συνέρχεται κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν, καίτοι συνήρχετο οὐχὶ χάριν θρησκευτικῶν λόγων, ἀλλὰ μάλλον πρὸς πολιτικὸν σκοπὸν. Ἡ ἡμέρα αὕτη ἐκαλεῖτο πρῶτερον *Ἑλ-Αρουμπά*. Τινὲς λέγουσιν ὅτι ἐφορτάζετο ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἐφθάσεν ὁ Μωάμεθ εἰς τὴν Μεδινάν, εἰς ἣν εἰσηλθὼν ἡμέραν παρασκευῆν, ἄλλοι δὲ ὅτι ὁ Καάβ ἰβν Ἀουά, ἀρχηγὸς φυλῆς καὶ εἰς τῶν προγόνων τοῦ Μωάμεθ, ἔδωκεν εἰς τὴν ἡμέραν ταύτην τὸ σημερινὸν αὐτῆς ὄνομα, διότι κατὰ ταῦτην ὁ λαὸς συνείδησε νὰ συνέρχεται ἐνώπιον αὐτοῦ. Μεταξὺ

τῶν λόγων τούτων ἠδύνατό τις νὰ παρενείρη ὅτι μόνος ὁ Μωάμεθ ἐξελέξατο ταύτην τὴν ἡμέραν, διότι κατ' αὐτὴν ὁ Θεὸς κατέπαυσε τὸ ἔργον τῆς δημιουργίας. Οἱ Ἀραβες τιμῶσι λίαν τὴν ἡμέραν ταύτην καὶ ἀποδίδουσι αὐτῇ πλεῖστον ἃ ἀποκαλοῦντες αὐτὴν *ἡγεμονίδα τῶν ἡμερῶν καὶ τὴν ἐξοχωτέραν πασῶν τῶν ἡμερῶν τῆς ἐβδομάδος, ἱρ' ὧν ἀνατέλλει ὁ ἥλιος*· δι' οὗχουρίζονται μάλιστα ὅτι ἡ ἐσχάτη κρίσις θέλει γένηαι ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ, καὶ θεωροῦσιν ὡς ἰδιαίτην πρὸς αὐτοὺς τιμὴν τὸ ὅτι ὁ Θεὸς ἠδούκησε νὰ ὀρίσῃ τὴν παρασκευῆν ὡς ἡμέραν εορτῆς εἰς τοὺς μωαμεθανούς. Ἡ προσευχὴ τῆς παρασκευῆς λέγεται *σελά-τουλ-τζουμά*, ἐξ οὗ καὶ ὁ ναὸς παρ' αὐτοῖς *τζαμί*, ἧτοι μέρος ὅπερ συναθροίξει τοὺς πιστούς, ἢ ἐνθα συνέρονται πρὸς δημοσίαν λατρείαν.

Παραβάλλον τις τὴν ἡμέραν ταύτην πρὸς τὰς παρ' ἄλλοις ἔθνεσι πρὸς δοξολογίαν τοῦ Θεοῦ καθιερωμένας ἡμέρας, παρατηρεῖ ὅτι οἱ μωαμεθάνοι δὲν εἶναι ἠναγκασμένοι νὰ ἐφορτάζωσιν τὴν ἡμέραν ταύτην μετὰ τὸσαύτης ἱερότητος, ὡς πράττουσι τοῦτο οἱ Ἑβραῖοι ἐφορτάζοντες τὸ σάββατον καὶ οἱ χριστιανοὶ τὴν κυριακὴν· διότι ἐν τινὶ ἔδαφίῳ τοῦ Κορανίου (κεφ. *ἘΓ.*) ῥητῶς ἐπιτρέπεται αὐτοῖς, νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὰ ἔργα αὐτῶν μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς προσευχῆς, καίτοι πολλοὶ τῶν λίαν εὐλαβῶν ἀποδοκιμάζουσι τὸ νὰ δαπανᾷται μέρος τῆς ἡμέρας ταύτης εἰς κοσμικὰς ὑποθέσεις καὶ ἀπαιτοῦσιν νὰ ἀφισροῦται ὀλόκληρος εἰς ἔργα τῆς μελλούσης ζωῆς.

Τὰ ὀλίγα ταῦτα ἔστωσαν ἐρμηνευτικὰ τῶν ἡμερῶν τῆς ἐβδομάδος καὶ τῆς παρασκευῆς παρ' Ἀραψι.

ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.
(Δικαστὴς ἐν Κύπρῳ.)

ΦΥΛΛΙΔΑΣ ΚΑΙ ΧΑΡΙΤΩ.

(ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ.)

(συνέχεια.)

Καὶ ἄλλος μὲν διηγείτο τοῦτο, ἄλλος δ' ἐκείνο τὸ πᾶθημά του ἀπὸ μέρους τοῦ αὐστηροῦ διδασκίλου πάντες δ' ἐπᾶνελημμένως ἐπήνεσαν καὶ τὴν κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους λαμπρῶν διαγωγῶν τοῦ Φυλλίδα, ἔστις χωρὶς νὰ ἦνε ὀφθαλμοδόουλος οὔτε πρόδοτικός, εἶχεν ἐπισπάσει διὰ τῆς ἐπιμελείας, τῶν ἔργων καὶ ἐν γένει τῆς ὅλης διαγωγῆς του τὴν ἰδιαίτην αὐτοῦ διστραμμένον ἐκείνου παιδοτρίβου εὐνοίαν καὶ πολλάκις διὰ τῆς μεσιτείας του ἔσωσε τοὺς συνταξιώτας του ἀπὸ πολλῶν τιμωριῶν. Ὁ Θράσυλλος, ὅστις ἔστρεφεν ἐν τῇ καρδίᾳ του μέγα κατὰ τοῦ Φυλλίδα μῖσος, ἠγανάνκει διὰ τοὺς ἐπιδαψιλευομένους αὐτῷ ἐπαίνοισ, καὶ ἤρchiσε μάλιστα νὰ στενοχωρηθῆται ὡς μὴ δυνατόν νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἀφήγησιν τῶν ἀθῶν τούτων παιδικῶν ἀναμνήσεων· διὰ νὰ φέρῃ λοιπὸν τὴν ὀμιλίαν εἰς ἄλλο θέμα καὶ μάλιστα διὰ νὰ ἐλαφρωθῇ ἀπὸ τὸ βαρύνον τὴν καρδίαν του πάθος, εἶπε: „Βέβαια, ὁ Φυλλίδας ἔχει μαλακὴν καὶ αἰσθηματικὴν καρδίαν ὡς κόρη, καὶ εἶνε γεννημένος διὰ τὰ γράμματα. Ὅποιον ἂν γε θησαυρὸν σοφίας θὰ ἔφερε μαζῇ του ἐξ Ἀθηνῶν, ὅπου συνανέστρεφετο μόνον τοὺς σεβασμίους ἐκείνους καὶ γηραλέους σοφοὺς, καὶ ἔαν ἐμᾶς ἀνθρώπους οὕτε κἂν τοὺς ἐβλεπε. Θὰ ἦτο τῇ ἀληθείᾳ κῶϊμα, ἔαν ἔγενε τόσον ὑπερήφανος, ὅπως οἱ σοφοὶ ἐκείνοι.“

Ἡ ἀπὸ τῶν λόγων τούτων σκόπιμος χλεύη δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν οὐδενός, ἀλλ' ὁ Φυλλίδας προσεποιήθη ὅτι ἐκλαμβάνει αὐτοὺς ὡς ἀπλήν ἀστεειότητα καὶ ἀπεκρίθη γελῶν: „Ἡ σοφία τῶν ἀνθρώπων δὲν εἶνε ποτέ τόσο μεγάλη, ὥστε νὰ ὑπερηφανεύονται διὰ ταύτην. Καὶ ὅμως δὲν πρέπει νὰ γελοιοποιῶνται οἱ σοφοὶ ἐκείνοι, μετ' ὧν ἠτύχησα νὰ συζητήσω καὶ νὰ διδαχθῶ παρ' αὐτῶν ἐν Ἀθήναις“ εἶνε τῇ ἀληθείᾳ ἐντιμοὶ καὶ σεβαστοὶ ἄνδρες.“

„Ἀλλὰ δὲν θ' ἄρνηθῆς, φίλε μου“, εἶπεν ὁ Θράσυλλος ἀλλάζας ὕφος, „ὅτι μετὰ τῶν φιλοσόφων τούτων καὶ τῶν ρητόρων, καὶ ὅπως ἄλλως λέγονται, οἱ πλεῖστοι ἔχουσι γελοῖαν τινὰ ὑπερηφάνειαν.“

„Αὐτὸ τὸ ὁμολογῶ. Οἱ ἀντιπρόσωποι οὗτοι τῆς σοφίας καὶ τῆς ἐπιστήμης εἶνε ὅλως διάφοροι. Πολλοὶ τούτων εἶνε ἀνάξιοι τοῦ ὀνόματος φιλοσόφου ἢ λογίου, καὶ ἀκριβῶς οὗτοι εἶνε οἱ ἀλαζονικώτεροι καὶ οἱ ματαιώτεροι.“

„Καὶ ἐπαγγέλλονται πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ κόσμου ὡς πρότυπα ἀρετῆς καὶ μαθήσεως, ἐνῶ πλησιέστερον ἐξεταζόμενοι εἶνε ἀμαθέστατοι δοῦλοι τῶν παθῶν των. Ἐκεῖ εἰς τὰς Ἀθήνας ἔτυχε νὰ γνωρίσω ἕνα Νικόλαον — ἔλεγεν ὅτι εἶνε στωϊκὸς — ὅστις περιεφέρετο εἰς τοὺς δρόμους μὲ προέχουσαν γυνεϊάδα καὶ ὑπερτεταμένην ὄφρῦν, μὲ ὕφος αὐτάρεσκον καὶ βλέμμα προδίδον σκληροτράχηλον χαρακτήρα. Καὶ ἂν μὲν τὸν ἐβλεπέ τις πρῶτ', ἐνόμιζεν αὐτὸν ὡς ἐκ τῆς στάσεως, τοῦ βαδίσματος καὶ τῆς περιβολῆς τὸν ἠθικώτατον καὶ νηφαλιώτατον ἄνθρωπον· πῶς ἔρρεον ἀπὸ τοῦ στόματός του οἱ λόγοι, ὅταν ὀμίλει περὶ ἀρετῆς, ὀλιγαρκείας καὶ τῆς εὐδαιμονίας, ἧτις συνίστατο, ὡς ἔλεγεν, εἰς τὸ ὅσων ὀλίγων δεῖσθαι. „Δι' ἐμέ“, ἔλεγεν, „ἐν τεμάχιον ἄρτου εἶνε ἱκανὸν γεῦμα, πρᾶσον καὶ κάρδαμον εἶνε τὰ προσφιλέστερα φαγητά, καὶ τὸ νοστιμώτερον ἐπιδόρπιον ὀλίγον ἄλας· ἀπὸ τῶν δημοσίων κρινῶν ῥεεὶ ἄφθονον τὸ ἠδιστόν ποτόν μου, καὶ ὁ

παλαιὸς οὗτος χιτων εἶνε δι' ἐμέ καλλίτερος τῆς καλλίστης πορφύρας.“

Καὶ ὁμοῦς εὐθὺς ἔμα ὁ πανοῦργος οὗτος ἐξήρχετο τοῦ λουτροῦ καὶ προσήρχετο εἰς κανὲν συμπόσιον — διότι κατὸρθοῦ πάντοτε νὰ μανθάνῃ, ποῦ ἦσαν τὰ καλὰ πράγματα — ἐπιπτεν ὡς ὄρνεν εἰς τὰ φαγητά καὶ εὐκλεον ὅλα ἐμπρὸς τοῦ ἔκπτεν εἰς τὰ πινάκια μὲ τὴν ἀφοσίωσιν, ὡς ἐπρόκειτο νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα τῆς ἐπὶ γῆς εὐδαιμονίας, καὶ ἔτρωγε, καὶ ἔτρωγεν, ὡσεὶ εἶχε νὰ φάγῃ ἀπὸ μιᾶς ἐβδομάδος. Ἐζήτει ἀπὸ τοὺς δούλους τὸ μεγαλιέτερον ποτήριον καὶ ἔπινε πάντοτε τὸν καθαρὸν καὶ ἀκράτον οἶνον ὡς νερὸν — νερὸν τῆς λήθης, ἵσως διὰ νὰ λησμονήσῃ ὅτι ἔβαλε τὸ πρῶτ' ἄλογο περὶ ὀλιγαρκείας καὶ ἐγκρατείας. Καὶ πίπει μάλιστα τόσον, μέχρις οὗ μεθύση ἐντελῶς, καὶ κατόπιν μὲ βαρύτατον κεφάλι καὶ μὲ μπερδευμένην γλῶσσαν ἀργίση κανὲν ἐγκώμιον τῆς μετριοποσίας καὶ τῆς ἠθικότητος. Πολλάκις κατὰ τὸ τέλος τοῦ συμπόσιου συμβαίνει νὰ τὸν πᾶρουν οἱ δούλοι καὶ νὰ τὸν βάλουν ἔξω εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα. Ἐτόσα ὑποκείμενα εὗρισκονται ἐν Ἀθήναις κατὰ χιλιάδας.“

„Αὐτὸν τὸν Νικόλαον τὸν ἐγνωρίσα καὶ ἐγώ“, εἶπεν ὁ Φυλλίδας, „εὐθὺς ἔμα ἐφθάσα εἰς τὰς Ἀθήνας. Πλούσιός τις Ἀθηναῖος, εἰς τὸν ὁποῖον ἡμῖν συστημένος, μὲ εἶχε προσκαλεσεὶ εἰς ἕν γεῦμα, καὶ ἐπειδὴ ἔκαμνε τὸν φίλον τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν γραμμάτων, προσεκάλεσεν, ὡς συνήθως, καὶ πλεῖθος φιλοσόφων. Ἐτύχε νὰ καθίσω πλῆσιον αὐτοῦ τοῦ Νικόλαου, ὅστις, ἐλπίζων νὰ με προσελεύσῃ μαθητὴν του, ὡς ξένον καὶ νέηλον καὶ χάριν παιδείσεως μεταβάντα εἰς Ἀθήνας, κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν νὰ μ' εὐχαριστήσῃ μετὰ τὴν σοφὴν συνομιλίαν του. Ἐνομίζε δέ, ὅτι θὰ μ' εὐαρεστήσῃ κυρίως διὰ τῶν πλημμελῶν συλλογισμῶν καὶ τῶν σοφισμάτων του, διὰ τὰ ὅποια τόσοι δὲ ὑπερηφανεύονται οἱ Στωϊκοί. „Φίλε μου“, εἶπεν οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων, „θὰ Σε ἀποδείξω ὅτι ἔχεις κέρατα.“ „Αὐτὰ ἤθελον νὰ τ' ἀκούσω“, εἶπον ἐγώ. „Παραδέξου λοιπὸν ὅτι, πᾶν ἔτι δὲν ἔχασες, τὸ ἔχεις ἀκόμη;“ — „Βέβαια“, εἶπον ἐγώ. — „Δὲν ἔχασες κέρατα.“ — „Ὅχι.“ — „Λοιπὸν ἔχεις κέρατα“, ἀπεκρίθη ὁ σοφὸς ἀνὴρ καὶ ἀνεκᾶγγασε. „Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀπάλλαξόν με τῶν κεράτων τούτων, κύριε!“ ἀνεκράξα ἐγὼ ἀστεειεύμενος. — „Ἐχε ὀλίγην ὑπομονὴν ἀκόμη“, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, „θὰ Σε μεταμορφώσω τώρα ἀμέσως καὶ εἰς λίθον.“ — „Μὴπως ἔχεις ὑπὸ τὸν τρίβωνα κεφαλὴν Μεδούσης;“ ἠρώτησα ἐγώ ὡς ἐκπληκτος. „Δὲν ἔχω χρεῖαν τοῦτου ὀλίγα λέξεις ἀπαιτοῦνται μόνον πρὸς τοῦτο. Ὁ λίθος εἶνε σῶμα, δὲν εἶνε ἀληθὴς.“ — „Βέβαια.“ — „Πᾶν τὸ ζῶν ἔχον εἶνε ἐπίσης σῶμα.“ — „Ναί.“ — „Ἐχεις καὶ Σὺ ζῶν;“ — „Νομίζω.“ — „Λοιπὸν εἶσαι λίθος, διότι καὶ Σὺ εἶσαι σῶμα.“ — „ὦ, Κύριε“, εἶπον ἐγώ, „λύσε τὰ μάγια Σου καὶ κάμε με πάλιν ἄνθρωπον.“ — „Αὐτὸ δὲν εἶνε δύσκολον. Ἀποκρίθητι ὁμοῦς: Ἐκαστον σῶμα ἔχει ζῶν;“ — „Ὅχι.“ — „Εἶσαι ὁμοῦς σῶμα;“ — „Ναί.“ — „Καὶ ἔχεις ζῶν, ἂν καὶ εἶσαι σῶμα.“ — „Βέβαια.“ — „Λοιπὸν δὲν εἶσαι λίθος, διότι ἔχεις ζῶν.“ — „Ὅχι.“ — „Ὅτι ἔχεις ζῶν;“ — „ὅχι.“ — „Ἐπρεπεν ἄλλως τε νὰ σπεύσης νὰ με μεταβάλλῃς πάλιν εἰς ἄνθρωπον, διότι εἶχον ἔδη ἀρχίσει οἱ κόδες μου νὰ κρύνουσι καὶ νὰ σκλη-

ρύνονται, καθώς συνέβη τούτο άλλοτε εις την Νιοβήν. Ἐλα τώρα, πάρε καὶ τὰ κέρατα ἀπ' τὸ κεφάλι μου." — „Αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ κρατήσης“, ἀπεκρίθη καὶ πάλιν ἀνεκάγχασεν ἠχηρότατα. Μὲ τιαύτας μωρολογίας, μὲ „κερατίτας“ καὶ μὲ παρόμοια σοφιστεύματα ἐνόμιζεν ὁ σχολαστικὸς ἐκεῖνος, ὅτι μὲ κάμνει ἐντόπωσιν. Καὶ ὅμως δὲν ἐλησμόνησεν ἐν τῷ μεταξὺ τὴν βρῶσιν καὶ τὴν πύσιν, καὶ ἐπὶ τέλους ἐβάρυνεν ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ γλῶσσά του. Πιστεύω, ὅτι δὲν θὰ παραξενευθῆτε διόλου, διότι δὲν ἐξέλεξα αὐτὸν ὡς διδάσκαλον τῆς φιλοσοφίας.“

„Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι“, εἶπεν ὁ Κτησιφῶν, „ἰδιοποιήθησαν καὶ ἐτήρησαν πᾶν μόνον ὅ,τι μικρὸν ἐσκέφθησαν ἢ εἶπον ὡς ἐν παρέργῳ οἱ μεγάλοι κατὰ τὴν ἀκμὴν τῆς Ἑλλάδος διδάσκαλοι τῆς φιλοσοφίας, δὲν εἰσέδυσαν ὅμως ποτέ εις τὴν οὐσίαν τῆς ὑψηλῆς φιλοσοφίας. Καὶ πόσον εἶνε κυριευμένοι ὑπὸ τῆς δεισιδαιμονίας, τούτο ἔτυχε νὰ παρατηρήσω, ὅταν ἤμην εἰς τὰς Ἀθήνας· γνωρίζετε ὅτι ἔμεινα ἐκεῖ ἄλλοτε ἐπὶ ἑξὲς μῆνας. Ἐνα πρωτὸ ἐπῆγα μ' ἕνα φίλον μου πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἱατροῦ του, ἐπειδὴ δὲν εὕρομεν κατ' οἶκον καὶ ἐμάθομεν, ὅτι εἶχε προσκληθῆ εἰς τοῦ πλουσίου Σιμωνίδου, ἐπῆγαμεν καὶ ἡμεῖς ἐκεῖ. Ὁ Σιμωνίδης οὗτος ἦτο προηγουμένως πτωχὸς ὑποδηματοποιός, ὅστις μάλιστα κατὰ τινὰς ἐρητὰς ἔτραγε χυλὸν κυάμων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔπλεον καὶ ὀλίγα θρύμματα ἀλλᾶντος. Ἀλλὰ διὰ τινος κληρονομίας ἐγένεεν αἰφνης πλούσιωτάτος. Ἠλλάξε καὶ τ' ἑνομά του ἐπομένως, καὶ ἀπὸ Σιμωνίος ἐγένεεν Σιμωνίδης καὶ ἔκαμνε τὸν ἀρχοντάνθρωπον. Ὅταν ἐβγαίνεν εἰς τὸν δρόμον, μὲ ὕφος ψυχρὸν καὶ σημαντικόν, τὸν συνώδευεν ὀλόκληρος ἀκολουθία δούλων· εἶχε μεγαλοπρεπεῖς ἀμάξας καὶ ὠραίους λευκοτάτους ἵππους, ἐνῷ προηγουμένως οὗτ' ἕνα γαῖδαρον εἶχε ἔσθ' ἐν σταύλῳ του. Ἐφερε πάντοτε πορφύραν καὶ εἰς τὰς δακτύλους ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν εἶχε πλῆθος χρυσοῦν δακτυλίων, ἴσως διὰ νὰ πεῖθεται ἐκάστην στιγμὴν, ὅτι ὁ πλοῦτός του δὲν εἶνε ὄνειρον. Εἰς τὸν οἶκον ἐπεκράτει διαρκῶς ἀσωτος φιλοξενία, τὴν ὁποίαν πλείστοι ἐχρησιμοποιοῦν. Τώρα ἔπασχεν ἀπὸ ποδάγραν. Ἐβρομεν τὸν Σιμωνίδην μὲ πορφύραν ἐπὶ βαρυτίμου κλίνης, καὶ παρ' αὐτὸν ἐκτὸς τοῦ ἱατροῦ σμῆνος φιλοσόφων παντὸς εἶδους, οἵτινες εἶχον προσέλθει χάριν τῆς προΐνης ἐπισκέψεως. Μᾶς ὑπεδέχθησαν φιλοφρόνως, διότι εἶχομεν προφασισθῆ, ὅτι καὶ ἡμεῖς ἠθέλομεν νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὸν ἀσθενούντα.“

„Ὅταν ἡμεῖς εἰσῆλθομεν ἐπρόκειτο λόγος περὶ τῆς ἀσθενείας τοῦ Σιμωνίδου καὶ οἱ παριστάμενοι ἀνθημιλλῶντο νὰ προτείνωσιν ἕκαστος τὰ πρὸς θεραπείαν μέσα του. Ἐὰν λοιπὸν ὁ ἀσθενὴς“, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Ἀκαδημαϊκὸς Κλεόδημος, „σηκώσῃ ἀπὸ τὴν γῆν τὸν ὀδόντα μυογαλῆς, τὴν ὁποίαν ὅμως πρέπει νὰ φονεύσῃ καθ' ὃν τρόπον ἔλεγον προηγουμένως, καὶ τὸν δέσῃ εἰς ἕν τεμάχιον λεοντεύου δέρματος, νεωστὶ ὅμως ἐκδαρέντος, καὶ τὸν βάλῃ ἐπὶ τοῦ ποδός του, ἀμέσως θὰ παύσῃ ὁ πόνος.“ — „Μὲ συγχωρεῖς, φίλε μου, δὲν πρέπει νὰ ἦνε λεόντειον τὸ δέσμα“, ὑπέλαβεν ὁ Σταϊκὸς Δεινόμαχος, „καθὼς ἐγὼ ἔτυχε ν' ἀκούσω, τὸ δέσμα πρέπει νὰ ἦνε ἐλάφιον. Καὶ αὐτὸ μοὶ φαίνεται πιθανώτερον· διότι ἡ ἔλαφος, καὶ μάλιστα ἡ θήλεια εἶνε λίαν εὐαίμητον ζῶον, ἐπομένως ἡ μεγαλειτέρα δύναμις εἶνε εἰς τοὺς ποδάς τῆς. Δὲν ἀρνοῦμαι, ὅτι ὁ λέων εἶνε πολὺ δυνατώτερος, καὶ τὸ λίπος του, ὁ δεξιὸς ὄνυχός του καὶ αἱ ὀρθαὶ ἐκείναι τρίχες τοῦ μύστακος ἔχουσι θαυμασίας ἰαματικὰς ἰδιότητας, ἐὰν βέβαια γνωρίζῃ κανεὶς νὰ τὰ μεταχειρισθῇ μὲ τὰς καταλλήλους εὐχὰς· εἰς τὰς ἀσθενείας ὅμως τῶν

ποδῶν δὲν ἔχουσι καμμίαν σχεδὸν σπουδαίαν ἐπενέργειαν.“ — „Καὶ ἐγὼ πρότερον ἤμην τῆς γνώμης“, ἀντίειπεν ὁ Κλεόδημος, „ὅτι ἐλάφου δέσμα πρέπει νὰ μεταχειρισθῶμεν εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν, διότι τὸ ζῶον ἐκεῖνο εἶνε τόσον ὑκύπουν· ἀλλ' ἐσχάτως Ἀφρικανὸς τις, ὅστις γνωρίζει πολὺ καλὰ αὐτὰ τὰ πράγματα, μ' ἐδίδαξεν ἄλλο τι διαβεβαιῶν με ὅτι οἱ λέοντες εἶνε ὑκυπορώτεροι τῶν ἐλάφων· καὶ αὐτὸ εἶνε βέβαιον, ἀφοῦ ὁ λέων κυνηγεῖ τὴν ἔλαφον, καὶ ὄχι ἡ ἔλαφος τὸν λέοντα.“ Ὅλοι οἱ παρόντες ὠμολόγησαν, ὅτι ὀρθῶς ἀπεφάνθη ὁ Ἀφρικανός. „Λοιπὸν οἱ κύριοι πιστεύουσιν“, εἶπα καὶ ἐγὼ, „ὅτι τοιαῦτα ἀσθενείαι θεραπεύονται μὲ ἐμφθὰς καὶ ἐξωτερικοὺς ἐπιδέσμους, ἐνῷ τὸ πάθημα εἶνε ἐσωτερικόν.“ Ἡ ἐρώτησίς μου αὕτη προὐκάλεσε γενικὸν καγχασμὸν, καὶ οἱ φιλόσοφοί μας μ' ἔδωκαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ καταλάβω, ὅτι αὐτοὶ ἐθεώρουν ὅλως ἀσύγνωστον, ν' ἀγνοῶ τόσον ὀφθαλμοφανῆ πράγματα, περὶ τῆς ἰσχύος τῶν ὁποίων οὐδὲν ἔχει ν' ἀντίειπῃ πᾶς φρόνιμος ἄνθρωπος.“

Ἐπροτίμησα νὰ σιωπήσω, ὁ δὲ Σταϊκὸς ἐξηκολούθησε: „Καθὼς βλέπω δὲν παραδέχεσθαι καὶ τὰ πασίγνωστα εἶναι πράγματα, π. χ. τὰ μέσα, δι' ὧν ἐξορκίζομεν τοὺς περιοδικοὺς πορευτοὺς, καὶ ἱατροῦμεν τὸ δῆγμα ἰσθόλων ζῶων, καὶ ἐξαφανίζομεν κακοήθη ἐξοιδήματα καὶ τὰ παρόμοια, τὰ ὅποια μάλιστα καὶ αὐτὰ τὰ γράδια ἀποτελεσματικῶς ἐκτελοῦσι.“ Ἐγὼ ἔκαμα μορφασμὸν ἀπιστίας, τοῦθ' ὅπερ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸν Περιπατητικὸν νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι αὐτὸς ἄλλοτε ἦτο πολὺ ἀπιστότερος περὶ τὰ ἀπίστευτα ταῦτα πράγματα ἢ ἐγὼ τώρα· ὅταν ὅμως εἶδε μίαν φοράν ἕνα ἐξωμερίτην, Ἰπερβόρειον μάλιστα, νὰ πετᾷ, ἠλλάξε τότε γνώμην. „Καὶ τί μπορούσα νὰ κάμω“, προσέειπε, „ἀφοῦ τὸν εἶδα ἕνα μεσημέρι νὰ τρέχῃ ἐπὶ τὴν ἀέρα ὑψηλά, νὰ περιπατῇ ἐπὶ τῶν ὑδάτων καὶ μὲ ἀργὰ βήματα νὰ κάμνῃ περίπατον ἐπὶ πυρίνου ἐδάφους.“ — „Πῶς“, ἀνεφώνησα, „εἶδες ἕνα Ἰπερβόρειον νὰ πετᾷ καὶ νὰ περιπατῇ ἐπὶ τοῦ ὕδατος.“ — „Βέβαια“, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, „καὶ μάλιστα μὲ ὑποδήματα ἐκ βύρσης, καθὼς συνειθίζου νὰ φοροῦν ὅλοι οἱ συμπατριῶταί του. Καὶ ταῦτα, διὰ νὰ μὴ Σε ἀναφέρω ἄλλα παραμικρὰ θαύματα, τὰ ὅποια ἔκαμνε, π. χ. πῶς ἔκαμνε τοὺς ἀνθρώπους διὰ μαγικῶν μέσων ἐρωτολήπτους, πῶς ἔκαμνε νὰ παρουσιασθῶσι πνεύματα, πῶς ἀνίστανε νεκροὺς καὶ πῶς καταβαλε τὸ φεγγάρι καὶ χίλια ἄλλα τέτοια πράγματα.“

Ὁ φίλος μου ἐγέλα, διὸ καὶ ὁ νεοπλατωνικὸς Ἰων ἐστράφη πρὸς αὐτὸν καὶ εἶπε: „Ἦθελα νὰ ζεύρω, φίλε μου, Ἐσὺ ποῦ γελᾷς, τί ἠθέλες εἰπεῖ δι' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὸ χάρισμα νὰ ἐκβάλλουν ἀπὸ τοὺς δαιμονισμένους μὲ κᾶτι ἐξορκισμοὺς τὰ δαιμόνια, φῶς φανερὰ τὰ δαιμόνια ἀπὸ μέσα τους.“ — „Καὶ δὲν πιστεύετε“, ἐξηκολούθησεν ὁ Σιμωνίδης, „ὅτι ὑπάρχουν στοιχεῖα καὶ φαντάσματα, καὶ ὅτι αἱ ψυχαὶ πολλῶν νεκρῶν ζῶσιν ἀκόμη εἰς τὰ ἀγάλματά των; Ἐκεῖ εἰς τὴν στοάν, πλησίον τῆς κρήνης ἔχω ἕν ἀγαλμα — λέγουσι ὅτι εἶνε ὁ ἀρχαῖος Κορινθῖος στρατηγὸς Πέλιχος — καὶ θὰ τὸ εἶδατε ὅταν εἰσῆλθετε· εἶνε ἐστολισμένον μὲ ταινίας καὶ στεφάνους, καὶ ὅλον τὸ ἄνωθεν τοῦ στήθους μέρος εἶνε κεκαλυμμένον μὲ ἔλασμα χρυσοῦν· τὸ ἐχρῶσασα δέ, διότι μ' ἐθεράπευσεν ἀπὸ τρίτην ταύτην ὑποτροπίαν διαλείποντος πυρετοῦ, ὅστις ἀφύκτως θὰ μ' ἐξωλόθρευε. Τὸ ἀγαλμα λοιπὸν αὐτὸ, ἅμα νυκτῶσῃ, καταβαίνει ἀπὸ τὸ ὑπόβαθρον καὶ γυρίζει ὅλο τὸ σπῆτι, ἄλλοτε ἤσυχον, ἄλλοτε μὲ ἄσματα, καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπιτιοῦ πολλάκις τὸ συνήντησαν· κανένα ὅμως ποτέ δὲν ἐπέπραξε τὸ παραμικρόν.

ΚΟΡΗ ΓΕΛΩΣΑ.

Εἰκὼν τοῦ C. Hom.

Μόνον πρέπει κανείς να παραμερίσει, άμα τὸ ἴδῃ, καὶ πάγει ἐκεῖνο ἔστων δρόμο του ἡσυχᾶ. Δὲν πρέπει ὅμως κανείς ποτέ νὰ τὸ θυμώσει, καθὼς μίαν φοράν τῶκαμε ὁ ἱπποκόμος μου. Συνειθίζομεν πάντοτε νὰ θέτουμε κατὰ γῆς πλησίον τοῦ ἀγάλματος πολλοὺς ὄβολους, με τοὺς ὁποίους κάθε πρώτην τῆς σελήνης ἀγοράζομεν καὶ κάμνομεν θυσίαν· ἐνίοτε κολυούσαμεν καὶ ἀργυρᾶ νομίσματα εἰς τοὺς πόδας του, ἦσαν δὲ καὶ πολλὰ ἄλλα ἀσημικά κρεμασμένα ἐπάνω του, τὰ ὁποῖα ἀπὸ εὐγνωμοσύνην ἀφιέροναν ἐκεῖνος, ὅσους ἔσωσε τὸ θαυματουργὸν ἄγαλμα ἀπὸ πυρετόν. Ἄλλ' ὁ ἱπποκόμος μου, ἕνας ἀθεόφοβος ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν Ἀφρικήν, εἶχε τὸ θράσος νὰ κλέψῃ μίαν φοράν ἕλα αὐτὰ τὰ νομίσματα καὶ τὰ ἀσημικά, ἀφοῦ ἐφύλαξε τὴν ὥρα πού θ' ἀφήσῃ τὸ ἄγαλμα τὴν θέσιν του τὴν νύκτα διὰ νὰ κάμῃ τὸν συνήθη περιπάτον του. Εὐθὺς ὅμως ἅμα ἐπέστρεψεν ὁ Πέλιχος εἰς τὸ μέρος του καὶ παρατήρησεν ὅτι τὸν ἐκλεψάν — ἤρχισε νὰ πηραμονεύῃ διὰ νὰ συλλάβῃ τὸν Ἀφρικανόν. Ὁ κακόμοιρος ὁ ἱπποκόμος δὲν κατώρθωσεν ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα νὰ ξεφύγῃ, καὶ ἀφοῦ ὁ Πέλιχος τὸν ἐκυνήγησε καὶ τὸν ἔκαμε νὰ γυρνᾷ ἔλο τὸ σπῖτι ὡς ἐντὸς λαβυρίνθου, ἕως ὅτου ἐξημέρωσεν ἐπὶ τέλους καὶ τὸν ἐπίκισεν ὁ Πέλιχος μετὰ κλεμμένα τὰ πράγματα καὶ τὸν ἐξυλοφόρτωσε ἔξ' ἑσπέραν. Ἄλλ' ἕως ἐδῶ δὲν ἐτελείωσε τὸ πρᾶγμα· διότι κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἰδίου ἐραστιγοῦτο καθ' ἐκάστην νύκτα ὑπὸ ἀοράτου τινὸς χειρὸς τόσον πολὺ, ὥστε ἐπὶ τέλους ἀπέθανεν οἰκτρὸν θάνατον. Ὅλη ἡ σοφὴ ἀμύγηρις ἤκουεν αὐτὰς τὰς ἀνοησίας μετὰ εὐλάβειαν καὶ ἀφοσίωσιν, καὶ ἕκαστος σχεδὸν τῶν σοφῶν ἐκείνων ἀνδρῶν ἠδύνατο νὰ διηγηθῇ παρομοίαν τινα ἱστορίαν·

„Τὶ ἄνθρωπος εἶνε αὐτός!“ ἀνεφώνησεν ὁ Χαρίλαος. „Καὶ εἰς αὐτοὺς ἐμπιστεύεται ἡ ἀγαγὴ τῶν νέων καὶ ἡ μόρφωσις.“ — „Ναί“, ἐπέλαβεν ὁ Κτησιφών, „παρὰ τὴν λευκὴν κόμην καὶ γενεαῖδα των εἶνε παιδία πνευματικῶς καὶ θραν λάβῃ κανείς ὑπ' ὄψιν τὸν χαρακτήρα καὶ τὸν τρόπον τοῦ βίου τῶν πλείστων, αἵτινες δὲν συμφωνοῦσι πρὸς ἀλλήλους ὡς πρὸς τὰς ἀρχάς, τὰς ὁποίας ἐκφέρουσι, δὲν δύναται τις τῆ ἀληθείᾳ νὰ περιμένῃ τίποτε καλὸν παρ' αὐτῶν χάριν τῆς νεολαίας.“

„Γνωρίζω ὅμως, φίλατέ μοι“, εἶπεν ὁ Φυλλίδας, „μεταξὺ τῶν ἐν Ἀθήναις φιλοσόφων καὶ τινες ἀληθῶς σεβασίους, ἐναρέτους καὶ ἐπιστημονικῶς ἰκανωτάτους τῶ ὄντι ἀνδρας. Ὅφειλόν ὅμως καὶ νὰ ὁμολογήσω, ὅτι οἱ τοιοῦτοι ἐν γένει εἶνε σπάνιοι· δὲν ἀρνοῦμαι δ' ἐπίσης, ὅτι καὶ οἱ γνησιοὶ φιλόσοφοι, ἐξαιρουμένου βεβαίως τοῦ σμήνου των δοκησιόφρων, εἰς τὰ σπουδαιότερα ζητήματα μᾶς ἀφίνουσιν εἰς τὰ κρῖνα τοῦ λουτροῦ. Μόνον εἰκασίας καὶ πιθανότητος μᾶς παρουσιάζουσι, καὶ σχεδὸν ἕκαστος αὐτῶν ἔχει διάφορον περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος γνώμη. Πόσον διχογνωμοῦσι π. χ. εἰς τὰς δικήφορος περὶ γενέσεως τοῦ κόσμου θεωρίας των, περὶ τοῦ ποσοῦ καὶ τῆς οὐσίας τῶν Θεῶν!“

„Καὶ ἄλλοι μὲν“, ἐπέλαβεν ὁ Θράσυλλος, „ἀφαιροῦσι τοὺς Θεοὺς ὅλα τὰ ἔργα των, διὰ νὰ ἐπιτρέψωσι τὴν κυβέρνησιν τοῦ κόσμου εἰς ἕνα καὶ μόνον, ἄλλοι δὲ εἶνε ἐλευθεριώτατοι, καὶ διορίζουσι πλῆθος ὄλων Θεῶν, τοὺς ὁποίους κατόπιν κατατάττουσι κατ' εἶδη, εἰς τρόπον ὥστε εἰς αὐτῶν νὰ λάβῃ τὴν πρωτοκαθεδρίαν, οἱ δὲ ἄλλοι ν' ἀρκιοῦνται καταλαμβάνοντες τὴν δευτέραν καὶ τρίτην θέσιν μέχρι τῆς τελευταίας. Καὶ ἄλλοι πάλιν ἰσχυρίζονται, ὅτι τὸ θεῖον εἶνε ἀσώματον καὶ ἄμορφον, ἄλλοι δὲ φαντάζονται αὐτὸ ὡς τι ἐνώματον. Καὶ οἱ μὲν πιστεύουσιν, ὅτι οἱ Θεοὶ φροντίζουσι

καὶ διὰ τὰ παραμικρότερα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ πράγματα ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἀνθρώπινον βίον, ἄλλοι ἀρνοῦνται ὁλοτελῶς τὴν τοιαύτην τῶν Θεῶν πρόνοιαν καὶ τοὺς ἀφίνουσιν ἡσυχούς καὶ ἀνενοχλήτους, εἴτε ἀρνοῦνται διὰ μίαν τὴν ὑπαρξίν Θεῶν καὶ ἀφίνουσιν τὸν κόσμον ἀδέσποτον καὶ ἀκυβέρνητον, δηλ. εἰς τὴν τύχην του. Καὶ αὐτοὶ οἱ τελευταῖοι μοι φαίνονται καὶ οἱ φρονιμώτεροι.“

„Ὅχι! ὄχι!“ ἀνεκράξεν τις τῶν συνδαιτυμόνων. „Τοῦτο εἶνε ἄλογον. Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ μὴ διανοῦθῃ ὅτι ὁ λαὸς μᾶς ἐπίστευσε ἀπὸ αἰῶνων ἤδη; Ἐγὼ πολὺ ὠραῖα παραδέχομαι τὸν κόσμον τῶν Θεῶν, καθὼς μᾶς τὸν παριστάνουσιν οἱ ποιηταί μᾶς.“

„Λοιπὸν τότε παραδέχεσαι“, εἶπεν ὁ Θράσυλλος μετὰ στωικὸν ὕφος, „ὅτι ὁ Ζεὺς Σου μετὰ τὴν μεγάλην ἐκείνην γενεαῖδα του καὶ τὴν κυματίζουσαν κόμην του, τὸν κεραυνῶν κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα, κάθηται ἐκεῖ ἐπάνω ἐπὶ τῆς ὑψηλότερας τοῦ Ὀλύμπου κορυφῆς καὶ δίδει τὰς διαταγάς του εἰς τοὺς Θεοὺς τῶν ἀνέμων καὶ τῶν ὑδάτων. Καὶ λέγει εἰς τὸν Βορέαν· πῆγαινε Σὺ καὶ φύσα εἰς τὴν Αὐδίαν, καὶ Σὺ Νότα, πρέπει σήμερον νὰ ἡσυχᾶσῃς! Σὺ δὲ Ζέφυρε, νὰ πᾶς νὰ κάμῃς τρικυμίαν εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος! Χίλιαις ὁκάδες χαλάζι εἰς τὴν Καππαδοκίαν, ἐμπρός! κτλ. κτλ.“

„Δὲν εἶνε ἀνάγκη διόλου νὰ φαντάζωμαι ἔσται τὰ πράγματα“, ἀπήντησε κοσμικῶς ὁ περιγελασθεὶς. „Δὲν δύναμαι ὅμως, εἴμῃ νὰ φαντάζωμαι τοὺς Θεοὺς ἐν μορφῇ ἀνθρώπου, καὶ δὲν χρειάζομαι νὰ πιστεύω, ὅτι κυβερνοῦσι τὸν κόσμον κατ' ἀνθρωπίνην μέθοδον, οἱ δὲ μῦθοι τῶν ποιητῶν, ἐν οἷς οἱ Θεοὶ πολλάκις ἀναξιοπρεπῶς τῶ ὄντι εἰκονίζονται, ἔχουσι κατὰ τὴν ἰδικὴν μου ἐκτίμησιν τῶν πραγμάτων πολλήν τὴν ἀλήθειαν. Κρίνοντες τοὺς ποιητάς, πρέπει πάντοτε νὰ λάβωμεν πρὸ ὀφθαλμῶν, ὅτι πρῶτιστα αὐτοὶ σκοποῦσι νὰ θέλξωσι τοὺς ἄκροατὰς ἢ τοὺς ἀναγνώστὰς των, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον συχνάκις ἕνα καλαιὸν μῦθον, ὅστις κατ' ἀρχὴν καὶ ἀνεκάνεν περιέχει σοβαρὰν τινα θρησκευτικὴν ἰδέαν, μεταβάλλουσι μετὰ τινος ἐλαφρότητος εἰς θελκτικὴν τινα, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ταπεινοῦσαν τοὺς Θεοὺς μυθιστορίαν. Ἐγὼ ἐμμένω εἰς τὰς γενικὰς περὶ Θεῶν ἀποφάνσεις τῶν ποιητῶν, ὁποῖαι ἀπαντῶσιν ἤδη παρὰ τῷ πρεσβυτέρῳ αὐτῶν Ὀμήρῳ, ὅστις τοὺς θεωρεῖ ὡς τὰ πάντα εἰδότες καὶ δυναμένους, ἀγίους καὶ δικαίους κτλ.“

„Ἀλλὰ πῶς ἠμπορεῖς νὰ ἀποδείξῃς, ὅτι οἱ Θεοὶ εἶνε δικαιοί“, ἐπέλαβεν ὁ Θράσυλλος. „Δὲν βλέπομεν τάχα καθ' ἐκάστην, ὅτι ταλαιπωρεῖται καὶ βασανίζεται ὁ καλὸς, καὶ ὅτι ἕνας κακοῦργος εὐδαιμονεῖ καὶ θριαμβεύει; Ὅχι, οἱ Θεοὶ, ἂν ὑπάρχουσι δὲ τοιοῦτοι, δὲν φροντίζουσι διόλου διὰ τὰς πράξεις καὶ τὴν τύχην τῶν ἀνθρώπων. Δι' αὐτὸ θα κάμωμεν πολὺ καλά, ν' ἀπολαύωμεν τὴν ζωὴν ὅσον ἠμποροῦμεν, καὶ νὰ κυττάζωμεν ὅτι μᾶς ὠφελεῖ καὶ μᾶς εὐχαριστεῖ.“

Αἱ ἐλευναὶ αὐταὶ ἀρχαί, τὰς ὁποίας ὁ Θράσυλλος τόσον ἀπροκαλύπτως ἐξέφερον, ἦσαν δυστυχῶς τότε πολλὰς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων διαδεδομένα· εἰς τὸν κύκλον ὅμως τῶν λοιπῶν ὁμηλικῶν του δὲν εἶχον καμμίαν πέρασιν. Ὁ Φυλλίδας μετὰ πολλῆς σοβαρότητος ἐδήλωσεν, ὅτι ὁ ἠθικὸς νόμος εἶνε πολὺ βαθέως κεκαραγμένος εἰς τὴν ἀνθρωπίνην συνείδησιν, καὶ ὅτι, ἐάν ἐνίοτε βλέπωμεν ὅτι τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ δὲν εἶνε ἐξ ἴσου μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων διανεμημένα, πρέπει νὰ συλλογιζόμεθα, ὅτι τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα δὲν ἐπαρκεῖ, ὅπως ἐξ ακριβωθῶσιν οἱ λόγοι καὶ τὰ αἰτία τῆς θείας δικαιοσύνης. „ὦ, βέβαια, Σὺ ἠμπορεῖς νὰ ἴσῃαι πολὺ

εὐχαριστημένος μετὰ τοὺς Θεοὺς!“ ἀνεφώνησεν ἐξηρεθισμένος ὁ Θράσυλλος, διότι κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ συμποσίου, ὅπερ ἀπὸ πολλοῦ ἤδη εἶχεν ἀρχίσει, πλέον παντὸς ἄλλου ἀφιέρωθι εἰς τὴν πόσιν. „Καὶ ποῖον ἠνένησεν ἡ τύχη πλειότερον Σοῦ; Ἐνας πτωχὸς νέος ἐκεῖ, ἡμβήκας μὲς ἔσθ' οἴτι ἐκεῖνο τοῦ πλουσίου τοῦ Φιλοκλέους, ὅλα τὰ εἶχες ἐν ἀφθονία, πῆρες ἐπὶ τέλους καὶ τὴν εὐμορφὴν τὴν κόρη σου καὶ τώρα περιμένῃς νὰ χάψῃς καὶ τὴν ἀμέτρητη κληρονομίαν του.“

Σφοδρὰ καὶ δικαῖα ἀγανάκτησις διεπέρασε τὴν ψυχὴν τοῦ Φυλλίδου· ἐκρατήθη ὅμως μετὰ ὅλην τὴν ἠθικὴν δύναμιν του, μὴ θέλων νὰ ἐγειρῇ ἔριν καὶ διαπληκτισμοὺς εἰς ξένην οἰκίαν. Ἄλλὰ καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν ἄλλων νέων ἠθέλησαν ν' ἀπαντήσωσιν εἰς τοὺς προσβλητικὸς τούτους λόγους τοῦ μοχθηροῦ παρεϊάκτου, ἀλλ' ὁ ἔχων θέσιν οἰκοδεσπότου Χαρίλαος παρεμβὰς παρεκάλεσεν αὐτοὺς, νὰ μὴ ταραξῶσι τὴν εὐθυμίαν τοῦ συμποσίου· εἶπε δὲ, ὅτι ἐξω περιμένει εἰς Συρακοῦσις ἔτους μετὰ τὸν θιάσον του νὰ παραστήσῃ τι πρὸς διασκέδασιν τῶν προσκεκλημένων. Ἐτυχῆ, λέγει, νὰ τὸν συναντήσῃ σήμερον διερχόμενον ἐκ τῆς ἀγορᾶς — προήρχοντο ἐκ Λεβαδείας καὶ διευθύνοντο εἰς τὴν Δαυλιδα — καὶ ἐπίσθωσε τὸν θιάσον του δι' ἀπόψε. Ὅλοι ἐπεκρότησαν εἰς τὸ ἀκουσμα, καὶ ἀμέσως ἐσφίχθη ὁ Συρακοῦσις μετὰ τινος αὐλητρίδος, ἄλλης ὀρχηστρίας καὶ ἐνὸς παιδός, ὅστις ἐπαίξε κithάραν. Κατ' ἀρχὰς ἐχόρευσεν ἡ ὀρχηστρία ὑπο τὸν ἦχον τῆς κithάρας, κατόπιν δὲ καὶ τοῦ αὐλοῦ, κρατοῦσα πλῆθος στεφανῶν, τὰς ὁποίας ἐρριπτεν ὑψηλὰ μετὰ θαυμαστῆς ταχύτητος, μεθ' ὅσας καὶ τὰς συνελάμβανε. Κατόπιν ἔφεραν μεγάλην στεφάνην, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦσαν ὀρθίως προσρητημένα ζῖψα γυμνά· ἐπανελημμένως ἐπῆδησεν ὑπὲρ αὐτὰ ἡ χορευτρία φερομένη κατὰ κεφαλὴν παρ' αὐτὰ, ἐνῶ μετ' ἐκπληκτικῆς ἰσορροπίας ἐχόρει δι' ἄλματος ἕσω τῆς στεφάνης, καὶ ἀπὸ ταύτης ὑπὲρ τὰ ζῖψα πρὸς τὰ ἔξω. Μετὰ μικρὰν ἀνάπαυαν παρῆστη μετὰ τοῦ παιδὸς διαφόρους μιμικὰς ἐκ τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας σκηνάς, πάντα ταῦτα μετὸ τὴν χάριν καὶ φυσικότητα, ὥστε οἱ θεαταὶ μετ' ἐκπλήξεως προσηλωθῆσαν εἰς τὸ θέαμα, καὶ μετὰ πολλὴν ἐπιδοκιμασίαν καὶ ἐπαίνους ἀφήκαν τὸν θιάσον ν' ἀπέλθῃ.

Διὰ τῆς κατ' εὐχὴν παρεμβληθείσης ταύτης διαχύσεως ἐφαιδρύνθησαν καὶ πάλιν οἱ συνδαιτυμόνες, καὶ οὐδεὶς ἐσκέπτετο πλέον περὶ σοβαρωτέρας συνδιαλέξεως· ὅλοι ἦσαν εὐθυμοὶ. Οἱ ὑπὲρταί ἔφεραν μεγαλειότερα κύπελλα καὶ ὅλοι προέπινον ὑπὲρ ἀλλήλων. Ἐν βαθείᾳ νυκτὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Εἰς τὸν δρόμον ὁ Κτησιφών καὶ ὁ Φυλλίδας ἐπήγαινον εἰς μικρὸν διάστημα ὁμοῦ. „Τί νὰ Σε πῶ, φίλε μου“, εἶπεν ὁ Κτησιφών, „πρέπει νὰ φυλαχθῆς ἀπὸ αὐτὸν τὸν Θράσυλλον. Θὰ κατάλαβες βέβαια, πῶς εἶνε αὐτὸς πρὸς Σε διατιθειμένος· ἐγὼ νομίζω, ὅτι δὲν ἠμπορεῖ πλέον αὐτὸς νὰ κρατήσῃ τὸ μῖσός του. Ὅλην ἀπόψε τὴν ἐσπέραν τὸν ἐβλεπα καὶ σάθηκε ἡ καρδιά μου νὰ βλέπῃ ἐκείναις τῆς ματιᾶς πού ἐρριπτε κάθε λίγο ἐπάνω Σου. Ὅλα αὐτὰ εἶνε ἐξ αἰτίας τῆς Χαριτοῦς. Σε παρακαλῶ, νὰ ἴσῃαι προσεκτικὸς· εἰς ὅλα αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἱκανός.“ — „Σὺ εὐχαριστῶ, καλέ μου φίλε, διὰ τὴν φιλικὴν Σου συμβουλήν“, εἶπεν ὁ Φυλλίδας σφιγξὰς συγχρόνως τὴν χεῖρα τοῦ ἀπερχομένου Κτησιφώντος. „Νομίζω, ὅτι καὶ ἐγὼ τὰ κατάλαβα, καὶ τῷ ὄντι θα προφυλαχθῶ· ἀλλὰ δὲν τὸν φοβοῦμαι, Σε βέβαια, διόλου.“

VIII.

Τὴν ἐσπέραν τῆς παρὰ τῷ Χαρίλαῳ ἐστιάσεως ὁ Φυλλίδας συνεφώνησε μετὰ πολλῶν ἐκ τῶν παρευρεθέντων ἐκεῖ

φίλων του κυνηγετικὴν τινα ἐκδρομὴν εἰς τὰ πλησίον τοῦ Ἑλικῶνος δάση· διότι ἡγάπα πολὺ τὴν θήραν καὶ πολλάκις ἄλλοτε εἶχε διατρέξει μετ' αὐτῶν τὰ δάση ἐκεῖνα. Δυστυχῶς ὁ Θράσυλλος καὶ πάλιν προσεκκολλήθη καὶ οὐδεὶς ἐτόλμησε ν' ἀποκρούσῃ τὴν φορτικὴν ἀπαίτησίν του. Ὅτω λοιπὸν βλέπομεν τὸν κυνηγετικὸν ὄμιλον μόλις κατὰ τὰ ἐξημερώματα τῆς ὁρισθείσης ἡμέρας ν' ἀναβαίῃ τὰ ὑπὲρ τὴν Χαϊρωναίαν ὑψώματα, τὸν Φυλλίδα, τὸν Χαρίλαον, τὸν Κτησιφώντα μετὰ δύο ἄλλων, ὧν ἐλησημονήσαμεν τὰ ὀνόματα, καὶ τὸν Θράσυλλον. Ὅλοι φοροῦσι ἐλαφρά καὶ βραχέα ἐνδύματα καὶ κρητικὰ ὑποδήματα μετὰ μικρὰν μάχαιραν εἰς τὴν ζώνην καὶ ἀνέρχονται τοὺς λόφους στηριζόμενοι ἐνίοτε εἰς τὰ δόρατά των. Τὴν λοιπὴν κυνηγετικὴν ἀποσκευὴν καὶ τὰς ζωτροφίας τῆς ἡμέρας ἔφερον πλῆθος ἀκολουθοῦντων δούλων, ἄλλοι δὲ εἶχον τοὺς κύνας, μεγάλους ταύτους καὶ αἰκύποδας καὶ ἐξ Ἰνδικῆς ἐλκόντας τὸ γένος. Δίκτυα ὅμως δὲν εἶχον, διότι ἐσκοποῦν ἐλάφους μάλιστα καὶ δορκάδας νὰ κυνηγήσωσι, οὐχὶ δὲ καὶ λαγφούς, τοὺς ὁποίους μετ' εἶδος τι ροπάλου καὶ μετὰ τοὺς κύνας μόνον ἐκυνήγουν τότε, καὶ ἐπομένως ἦν ἀδύνατος κατὰ τὴν θερμότητα τοῦ ἔτους ὄραν τοιαύτη κυνηγεσία. Κάπροι ὀλίγοιτοὶ ὑπῆρχον εἰς τὰ μέρη, ὅπου προὔχωρησεν ἡδη οἱ ἡμέτεροι κυνηγοί, διὰ τοῦτο δὲν συμπαρέλαβον καὶ τὰ πολὺ μεγάλα καὶ βαρύτερα ἐκεῖνα δίκτυα, τὰ ὁποῖα ἐπλέκοντο ἀπὸ χονδρότατον σχοινίον καὶ συνήθως ἔφεροντο ὑπὸ ὑποζυγίων κατὰ τὰς τοιαύτας ἐκδρομάς.

Ὅταν οἱ κυνηγοὶ προχωροῦντες διὰ τῶν ὄρων παρέκαμψαν γωνιώδη τινα βράχον καὶ εἶχον πρὸς τὰ ἐμπρός ἀνοικτότερον ὄριζοντα, ἐπέπευσε αὐτοὺς ἐλαφρὰ τις αὔρα, προαγγέλλουσα τὴν ἀμεσον τῆς ἡμέρας προσέλευσιν, καὶ εἶδον πρὸς ἀνατολὰς πῶς ἡ ροδοδάκτυλος ἥως, ἡ φίλη τοῦ ἐσθινοῦ κυνηγοῦ, ἤνοιγε τὰς πεδιάδας τοῦ οὐρανοῦ. Βαθῶς ἔτι σκότος ἠπλοῦτο ἐτι εἰς τὰς πεδιάδας, ἀφ' ὧν ἀνῆρχετο ἡ ὀμίχλη ὡς καπνὸς ὀλοκαυτώματος· ὑψηλὰ ὅμως πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐφ' οὗ ἐλαμπον ἐτι ἄστρα τινα, ἐξετοξεύοντο ἐκ τῶν ἀπέναντι ὑπερκειμένων ὑπεριων ἐρυθρὰ ἀκτίνες καὶ ἐκοκκίνιζον τὰ κατάφυτα ὄρη. Μετὰ χαρᾶς ἐχαιρέτισαν οἱ νεανία τὴν προστάτριαν θεάν, τὴν δροσερὰν καὶ νεαρὰν σύντροφον τοῦ δρόμου των καὶ πάντες προσηυχήθησαν γλυκὺ πρὸς αὐτὴν ἐπινεύοντες ὑπὲρ αἰσίας ἡμέρας. Ἄλλοι εἶχον εὐθὺς μετ' ὀλίγον νὰ προσαναβῶσιν ὑψωμα, ἀφοῦ δ' ἐφθασαν καὶ εἰς τὴν κορυφὴν τούτου ἐλαμψαν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς των ὡς χρυσὸς καθρέπτης αἱ χιονοσκεπῆς τοῦ Παρνασσοῦ κορυφαί, ἀπαστράπτουσαι ἐκ τῶν ἀκτίνων, δι' ὧν ἔλουσε πρώτας αὐτὰς ὁ ἥλιος, καὶ ἐνθους ὁ Χαρίλαος ἤρχισε ν' ἀπαγγέλλῃ ὠραίους τινὰς στίχους. Καὶ οἱ λοιποὶ φίλοι ἐφάινοντο συγκινημένοι ἐκ τοῦ ἐξόχου θεάματος, ὁ δὲ Θράσυλλος, τοῦ ὁποίου δὲν κατορθοῦμεν νὰ διδῶμεν τοὺς ἐσωτερικοὺς διαλογισμοὺς, ἀπέειπε τολμᾶχιστον σήμερον παντὸς ἐμπαιγμοῦ· ἦτο σήμερον ἀσυνήθως σιωπηλὸς καὶ βεβουθισμένος εἰς σκέψεις. Ὅλοι ὁμοῦ ἴσαντο συνηγμένοι καὶ ἐθεῶντο πῶς τὰ ὄρη κατὰ διαδοχὴν ἐθωπεύοντο ὑπὸ τοῦ ἡλιακοῦ φωτός. Μακρόθεν ἐλαμπον καὶ οἱ βράχοι τῆς Οἴτης, πλησίον δ' αὐτῶν κατήγαγεν ἡ ἀνατολὴ τὰ πράσινα τοῦ Ἑλικῶνος δάση, ἀτίνα ἐφάινοντο ἐξεγειρόμενα ἀπὸ ἡσυχου καὶ μυστηριώδους ὀνεύρου. Καὶ εἰς τὰς πεδιάδας κάτω διεκλύθη βαθμηδὸν τὸ φῶς καὶ μετὰ μικρὸν ἐξησφάνισθη ἡ ὀμίχλη παντελῶς καὶ ὅλη ἡ περίεξ ἔκτασις ἐξηγήθη ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εἰς νέαν ζωὴν.

Οἱ νεανία διεθυμύθησαν ζωηροὶ νῦν ὡς ἡ ἐπελθοῦσα

ἡμέρα πρὸς τὸ δάσος, πλησίον τοῦ ὁποίου προῦχώρουν σιγῶντες καὶ προσεκτικώτεροι, διὰ νὰ μὴ φυγαδεύωσι τὰ θηράματα. Ὅταν εἶδαν εἰς τὰ κράσπεδα τοῦ καταφύτου λόφου, εἶπεν ὁ Χαρίλαος: „Ἐνθυμῆσαι ἀρὰ γε ἀκόμη, Φυλλίδα; Εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος ἐσκότασες τὸ πρῶτό σου ἴλαφι.“ — „Σωστά, φίλε μου! Εἶχον ἐλθεῖν τότε μαζὶ ἐπὶ τὸ δάσος, χωρὶς σιουλὰ καὶ χωρὶς δίκτυα. Ἀνεπαυόμεθα, ἐνθυμοῦμαι, κάτωθεν ἐκείνης τῆς δρυός. Καὶ αἶφνης ἐβγήκεν ἀπὸ τοῦ θάμνου ἐκεῖ ἓνα μεγάλο ἴλαφι, μὲ ὠραία, ὑψηλά κέρατα. Ἐμεῖς σηκωθήκαμεν ἀγάλια, ἀλλ' ἐκεῖνο μᾶς ἤκουσε καὶ μᾶς εἶδε καὶ ἤρχισε νὰ τρέξη μέσα πρὸς τὸ δάσος. Δὲν ἐπρόφθασεν ὅμως νὰ γυρίσῃ ὀλίγον, καὶ τοῦ ἔρριψε τὸ ἀκόντιον εἰς τὰ πλευρά, καὶ ἔπεσε κάτω μὲ φωναῖς καὶ ἀμέσως τελείωσε.“ — „Τοῦ βγάλαμεν εὐθὺς τὰ ἐντόσθια“, ἐξηκολούθησεν ὁ Χαρίλαος, „καὶ μόνον μ'πορούσαμε νὰ τὸ κουβαλήσωμε ἐπὶ στίτι, μὲ ὄλην ἐκείνην τὴν χαρὰν μας διὰ τὸ κυνήγι μας. Ἐνθυμοῦμαι ποῦ πήγες καὶ κρέμασες τὰ κέρατά του εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, διὰ προσφορὰν τάχα.“

Ἡ συνοδεία ἐσταμάτησε διὰ νὰ ἀναπαυθῆ εἰς φωτεινὸν τοῦ δάσους μέρος καὶ νὰ σχεδιάσῃ τὸ πρόγραμμα τοῦ κυνηγίου. Συνεφώνησαν λοιπὸν, ὅπως οἱ μὲν κυνηγοὶ τραπέσσι πρὸς τὰ δεξιὰ, πρὸς χλοερῶτατον λεμιῶνα, ὅπου τὸ πρῶτὸν συνήθως ἔρχονται αἱ ἔλαφοι μετὰ τῶν νεβρῶν πρὸς βόσκησιν, οἱ δὲ δούλοι γὰ ὑπάγωσι πρὸς τ' ἀριστερά, εἰς τὴν ἄλλην τοῦ δάσους ἀκρὰν καὶ εἰς ὑπαίθριον τινὰ καταφύριον νὰ ἐντείνωσιν ἐπὶ δικράνων σχοινίον, ἐφ' οὗ νὰ προσδέσωσι καὶ πολλὰ μεγάλα περὰ, καὶ τοῦτο, διὰ νὰ ὀπισθοδρομῶσι φοβούμενα ἐκ τῶν κυματιζόντων πτερῶν καὶ τῶν δούλων τὰ πρὸς τὰ ἐκεῖ ὑπὸ τῶν κυνῶν καὶ τῶν προστρεχόντων κυνηγῶν καταδιωκόμενα θηράματα. Δύο δὲ πάλιν ἐκ τῶν δούλων ἔπρεπε νὰ προχωρήσωσι μετὰ τῶν ζωοτροφῶν μέχρι γνωστῆς τινος ἀπωτέρας θέσεως, ὅπου ὑπὸ ὑψηλὰ τινὰ δένδρα σκιάζοντα τοὺς πρόποδας τοῦ βράχου ἀνεβλύζε διαυγῆς πηγὴ. Ἐκεῖ παρηγγέλθησαν νὰ περιμείνωσι μέχρι οὗ φθάσωσιν ἐκεῖ πολὺ βραδύτερον οἱ κύριοι των.

Διηρθόνθησαν λοιπὸν σιωπηλοὶ καὶ μετὰ προσοχῆς οἱ κυνηγοὶ πρὸς τὸν λεμιῶνα ἔχοντες καὶ τοὺς κύνας των δεδεμένους. Εἶδον δὲ ἤδη μακρόθεν δύο δορκάδας βοσκούσας, ἐνῶ οἱ νεβροὶ των ἐκοίτοντο ἐπὶ τῆς χλόης ἐκατὸν περὶ τοῦ βήματα παρὲν πρὸς τὴν ἀντίπεραν τοῦ δάσους ἀκρὰν. Ὀλίγον κατωτέρω ἔβρασε καὶ τρίτη ἔλαφος καὶ παρ' αὐτὴν ἄλλη. Ἀπεῖχον ὅμως αὐταὶ ἔξω βολῆς καὶ διὰ τοῦτο ἐτράπησαν οἱ ἡμέτεροι κυνηγοὶ πρὸς τὰς πλησιεστέρας πρώτας. Ὅταν αἱ δύο μικρότεραι ἔλαφοι διεισέδυσαν ὑπὸ τὴν χλόην πρὸς τὰς ἐσχατίας τοῦ λεμιῶνος, ἀφῆκαν οἱ κυνηγοὶ τοὺς κύνας ἐπὶ αὐτὰς συνορμήσαντες καὶ οὗτοι. Ἡ μία δὲν ἐπρόφθασε οὔτε νὰ κινηθῆ, κατακύψασα δὲ συνελήφθη ζῶσα, ἡ δὲ ἄλλη μόνον ἀναπηδήσασα ἐκυκλώθη ὑπὸ τῶν κυνῶν. Ὅταν αἱ μητέρες εἶδον τὸν κίνδυνον τῶν νεβρῶν των προσεδραμον καὶ αὐτὰ πρὸς σωτηρίαν τῶν νεογνῶν, διεπεράσθησαν ὅμως ἀμέσως ὑπὸ τῶν δορκάτων τοῦ Φυλλίδα καὶ τοῦ Θρασύλλου. Τὰ τρία ἄλλα ζῶα ἔγειναν βεβαία ἐν τῷ μεταξύ ἀφαντα, αἱ δὲ δύο φονευθεῖσαι ἔλαφοι ἐτέθησαν ὑπὸ τὴν σκιάν ὑψηλῶν θάμνων, τῶν ὁποίων ἐλύγισαν μερικὸς κλώνας, διὰ ν' ἀναγνωρισθῶσι κατόπιν ὑπὸ τῶν δούλων, οἱ ὁποῖοι ἤθελον φροντίσει τὴν μετακόμισιν τῶν θηραμάτων. Οἱ δύο νεβροὶ ἀφῆθησαν ἐλεύθεροι· εἶχον μεγαλώσει τόσον, ὥστε νὰ δύνανται νὰ ζήσωσι καὶ ἀνευ τῶν μητέρων των, ἦσαν μικροὶ ὅμως ἀκόμη πρὸς βρῶσιν.

Τότε ἐστράφησαν οἱ κυνηγοὶ κατὰ τὸ προδιαγεγραμμένον σχέδιον πρὸς τὸ δεύτερον κυνηγῆσιον, ὅθεν ἤθελον ἐκδιώξει τὰ θηράματα πρὸς τὸ ἐντεταμένον σχοινίον καὶ τοὺς παραφυλάττοντας δούλους. Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως ὁ Κτησιφῶν παρέκαμψε πρὸς τινὰ ἀτραπὸν, ἥτις ἀπὸ τοῦ λεμιῶνος ἔφερε διὰ πυκνῶν θάμνων ἡρέμα ἀνωφερῶς πρὸς τινὰ λόφον, λέγων: „Θέλω νὰ ἰδῶ, ἐὰν σώζονται ἀκόμη ἔχνη τῆς παγίδος, τὴν ὁποῖαν εἶχον στήσει ἄλλοτε μετὰ τοῦ μακαρίτου πατρὸς μου διὰ τὰς ἔλαφους ἐκεῖ ἐπάνω.“ Ὅλοι οἱ ἄλλοι τὸν ἠκολούθησαν. „Ἐδῶ εἶνε ὁ τόπος“, ἀνεφώνησε μετ' ὀλίγον ὁ Κτησιφῶν, „ἀλλὰ φαίνεται, ὅτι ἄλλος κανεὶς θὰ ἔκαμε κατοχὴν τῆς παγίδος.“ Εἰς λάκκον, σκεπασμένον μὲ κλώνας καὶ χῶμα καὶ μόνον ἐξ σπιθαμῆς βαθύν, εὔρον ξύλινον στρογγυλὸν περίβλημα, στερεῶς εἰς τὸ χεῖλος προσηρμοσμένον, σιδηρᾶ δὲ ἀκίδες ἐξηρτῶντο ἀπ' αὐτοῦ πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν. Ἐκ τοῦ μέσου ἦτο προσδεδεμένος βρόχος, τὸ δὲ ἀπ' αὐτοῦ μακρὸν σχοινίον ἐφέρετο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὑπὸ τὸ φύλλωμα καὶ ἐφθανε μέχρι πασσάλου, ἀφ' οὗ ἐπίσης ἐξηρτᾶτο, χωρὶς ὅμως νὰ φαίνεται. „Ὅστε ἐὰν ἐμβῆ εἰς αὐτὸν τὸν λάκκον ἔλαφος“, ἠρώτησεν ὁ Χαρίλαος, „εἶνε βέβαια χαμένη; Δὲν εἶδα ἀκόμη τοιοῦτον μηχανισμόν. Βλέπεις ἐδῶ“, ἀπεκρίθη ὁ Κτησιφῶν, „ἀμα ἐμβῆ εἰς τὸν λάκκον ἡ ἔλαφος, θὰ πιασθῆ ὀλίγον ἀπὸ τὰς ἀκίδας, ἀμα ὅμως θελήσῃ διὰ μίας καὶ μὲ ὀρμὴν νὰ πεταχθῆ ἔξω, καθὼς συνειθίζει δὲ αὐτὸ τὸ ζῶον, τότε θὰ μείνῃ μπλεγμένο μεσ' ἐστὴν θηλειᾶ· ἀν θελήσῃ νὰ φύγῃ μαζὶ μετὰ τὴν θηλειᾶ, πρέπει νὰ σύρῃ μαζὶ καὶ τὸ παλοῦκι, καὶ ἀμα ὀλίγον προχωρήσῃ κουράζεται ἡ σκαλόνη διὰ παντὸς εἰς κανὲν δένδρον καὶ περιμένει τὸν κυνηγόν, ὁ ὁποῖος ὅμως πρέπει νὰ προφθάσῃ ἐγκαίρως, διότι τὸ ζῶον φοφᾷ. Πρέπει κανεὶς καὶ ἐκάστην νὰ ἔρχεται καὶ νὰ βλέπῃ τὴν παγίδα. Αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ κυνηγίου τὸ ἐκάμναμεν μαζὶ μετὰ τὸν πατέρα, ὅταν ἐμέναμεν εἰς τὸ κτήμμά μας, τὸ ὁποῖον κείται πέραν τοῦ λόφου τούτου.“

Ἀφοῦ ἐσκέπασαν καὶ πάλιν μετὰ προσοχῆς τὴν παγίδα διηρέθησαν εἰς διάφορα ἐπίκαιρα τοῦ κυνηγῆσιου σημεῖα, οἱ δὲ κύνας συχνὰ ἀνεκάλυπτον θηράματα, ἐπέστρεφον ὅμως ὁσάκις ἀνεκαλοῦντο διὰ συρίγγματος ὑπὸ τῶν κυνηγῶν. Ἐρίπτοντο καὶ δόρατὰ συχνά, ἀλλ' οὐδὲν ἐφονεύετο ζῶον. Μόνον κατὰ τὸ τέλος τῆς ἐκδιώξεως ἐφάνησαν δύο αἱματόφυρτοι καὶ ἐξηγλημένοι δορκάδες, αἵτινες ἡμιθανεῖς ἐφέροντο πρὸς τὸ τέρμα τοῦ περιωρισμένου χώρου, ἔλαφοι ὅμως τινὲς ἐν τῇ ὀρμῇ τῆς ταχίστης φορᾶς δὲν ἐδειλίασαν νὰ ὑπερπηδήσωσιν ἐπιτυχῶς τὸ σχοινίον καὶ νὰ σωθῶσιν ἀπὸ τοῦ βεβαίου θανάτου.

Τρεῖς μόνον ἐκ τῶν ἐξ κυνηγῶν ἐπέτυχον θήραμά τι, οἱ ἄλλοι ὅμως δὲν ἐφαίνοντο καὶ πολὺ λυπημένοι διὰ τὴν ἀποτυχίαν των, καὶ διὰ τοῦτο, ὅταν εἰς τῶν συντρόφων ἐπρότειναν ἂν ἤθελον νὰ ἐξακολουθήσωσι τὸ κυνήγιον, μέχρις οὗ ἕκαστος φονεύσῃ τι, ἢ θεωροῦν προτιμώτερον νὰ πηγαίνωσιν εἰς τὴν πηγὴν, ὅπου ἦσαν καὶ αἱ ζωοτροφαί, οὐδεὶς ἐδίστασε νὰ παραδεχθῆ τὸ δεύτερον. Ἐφθασαν λοιπὸν μετ' ὀλίγον παρὰ τὴν πηγὴν καὶ ἐξηπλώθησαν ἐπὶ τῆς μυροβόλου χλόης ὑπὸ τὴν σκιάν ὑψηλῶν μελιῶν, ἐνῶ οἱ δούλοι παρέθεσαν ἤδη τὰ φαγητὰ καὶ μὲ τὸ ψυχρὸν τῆς πηγῆς ὕδωρ παρεσκευάσαν καλὸν οἶνου κρᾶμα. Οἱ κυνηγοὶ ἔχουσι πάντοτε καλὴν ὄρεξιν, καὶ οἱ ἡμέτεροι φίλοι ἀπέδειξαν τοῦτο σαφῶς, ἀφοῦ δ' ἔφαγον μέχρι χορτασμοῦ καὶ ἐπισηϊκανόν, κατεκλίθησαν πρὸς βραχεῖαν ἀνάπαυσιν, μετ' ἣν ἐσκόπουν νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὀλίγον ἐτι κυνηγοῦντες, ἀμα κατασταλῆ ἡ μεσημβρινὴ θερμότης.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΛΗΤΟΥ.

Εἰκὼν ὑπὸ Γ. Σάουερ.

Ὁ ὕπνος ἐβάρυνεν ἤδη τὰ βλέφαρα τῶν κειμηκότων νέων, ὅτε αἴφνης προσέδραμε δούλος τις ἀγγέλλον τὴν ἐμφάνισιν κάπρου ἐκεῖ κάτω παρὰ τὸ ἔλας, ἕπερ ἐσχηματίζετο εἰς τὸ βάθος καταφύτου χαράδρας ἐκ τοῦ διαρκῶς ρέοντος ἀπὸ τῆς πηγῆς ὕδατος. Εὐθὺς καὶ οἱ ἐξ κύνηγοι ἀνεπέδησαν ἐκ τῆς θέσεώς των, ἔλαβον τὰ δόρατά των καὶ διηυθύνθησαν διὰ διαφόρων δρόμων πρὸς τὸ ὑποδειχθέν μέρος.

Ὁ Φυλλίδας ἐδραμε μετὰ τοῦ κυνός του πρὸς τὴν κατοικίαν ἐξοδὸν τῆς ἰκανῶς μακρᾶς φάραγγος, ἣ δὲ Θράσυλλος τὸν ἠκολούθησε κατὰ πόδας· ἄλλοι προσήλθον ἄνωθεν πρὸς τὴν χαράδραν ἢ διὰ τῶν παραπλευρῶν, ἀποτόμων καὶ καταφύτων κλιτύων. Ὁ Φυλλίδας διὰ μεγάλης φωνῆς εἶπε πρὸς τοὺς, ὅτι ἐκεῖθεν, δηλ. ἐκ τῆς ἀποκρήνου ἀνόδου ἔπρεπε νὰ προαπεστέλλοι τοὺς κύνας εἰς τὸ παρὰ τὸ ἔλας ἄλσος, διὰ νὰ ἐκδιώξωσι πρὸς τὸ μέρος τοῦ τὸ θήραμα. Καὶ οὕτω συνέβη τῷ ὄντι. Ὁ κάπρος, ἐκφοβισθεὶς καὶ καταδιωκόμενος ὑπὸ τῶν κυνῶν, ἐξώρμησεν αἴφνης ἐπὶ τὸν Φυλλίδα, ὅστις καίπερ στερούμενος καταλλήλων κατὰ τοιοῦτον θηρίου ὅσων ἐτόλμησε ν' ἀντιταχθῆ πρὸς αὐτὸ διὰ τοῦ ἐλαφροῦ ἀκοντίου του καὶ νὰ τῷ καταφέρει δυνατόν κατὰ τοῦ στήθους κτύπημα· ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν ἐπέτυχε τὸ τόλμημα τοῦτο καὶ τὸ κτύπημα, δι' αἰφνιδίως καὶ ἰσχυρᾶς τοῦ δυνατοῦ θηρίου κινήσεως ἐθραύσθη τὸ ξυστόν τοῦ δόρατος καὶ ὄρμησεν ὁ κάπρος κατὰ τοῦ προσβαλόντος αὐτὸν καὶ τὸν ἔριψε κατὰ γῆς καὶ τὸν ἐκτόπα διὰ τῶν χαυλιοδόντων του.

Ὁ Θράσυλλος ἔμεινεν ὡσεὶ ἀπολελιθώμενος ἐπὶ τῷ θεάματι, γυμνὸν κραδαίνων τὸ ξίφος πρὸ στιγμῆς. Δαιμονικὸς σπασμὸς ἐκίνησεν αἴφνης ἀλλοκώτως τοὺς ὀφθαλμούς του, ἢ ὅπως του παρήλλαξεν ἀπαισίως, ἐδήξε τὸ κάτω χεῖλος σπασμωδικῶς καὶ εὐθὺς ἐξετόξευσε τὸ δόρυ του πρὸς τοὺς παλαιόντας. Δὲν ἐπέτυχεν ὅμως τὸν κάπρον, ἀλλὰ τὸν Φυλλίδα, τοῦδ' ὅπερ καὶ αὐτὸς ἤθελε, διότι ὁ σκοπὸς του ἦτο νὰ διαπεράσῃ διὰ τοῦ δόρατός του τὸ σῶμα τοῦ ἀπειθοῦς Φυλλίδα, καὶ κατόπιν νὰ εἶπῃ εἰς τοὺς ἄλλους, ὅτι ὁ κάπρος ἐπλήγωσε θανατηφόρως τὸν φίλον του. Ἀλλ' εὐτυχῶς δὲν ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ του, διαπεράσας μόνον τὸν ἀριστερὸν τοῦ Φυλλίδα βραχίονα καθ' ἣν ἀκριβῶς ἐκεῖνος στιγμήν ἐνέπηξε τὴν μάχαιράν του εἰς τὸ στήθος τοῦ θηρίου, τὸ ὅποιον καὶ ἔπεσεν ἄπνουν παρ' αὐτόν.

Ὅταν ὁ Θράσυλλος εἶδεν ὅτι ἀπέτυχεν τοῦ ποδομένου καὶ ὅτι ὁ Φυλλίδας ἦτον ἀκόμη πλήρωςτα εἰς τὰς αἰσθήσεις του, ὄρμησεν ἐπ' αὐτὸν σατανικῶς προεπιούμενος, τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ μεμφιμοιρῆ καὶ νὰ καταταραῖται τὸν ἑαυτὸν του, ὅτι ἔλαχε τὸν φίλον του, τὸν ἀκριβόν του φίλον, καὶ τὸν ἐπλήγωσε καὶ ὄλιγον ἔλειψε νὰ τὸν σκοτώσῃ. Τότε προσέδραμον καὶ οἱ ἄλλοι φίλοι, οὐδὲν καλὸν ἐκ τῶν ὀδυρμῶν τοῦ Θρασύλλου προουινιζόμενοι, προσήλθον δὲ καὶ οἱ δούλοι. Κατετρόμαξαν ἰδόντες αἱματόφυρτον καὶ κατακαίμενον τὸν Φυλλίδα, διὰ δόρατος δὲ διαπερασμένου τὸν βραχίονά του. Ὁ Θράσυλλος δὲν ἔλειψε νὰ τοὺς πληροφορήσῃ ἐν ὀλολυγμοῖς καὶ δακρύοις, ὅτι διὰ νὰ σώσῃ τὸν φίλον του ἐτόξευσε καὶ ἠστούχησε τόσον ἀτυχῶς. Ὁ Φυλλίδας, καίπερ συγκρατῶν ἐτι καλῶς τὰς αἰσθήσεις καὶ τὰς δυνάμεις του, δὲν εἶπε τίποτε, ἐστρέψε μόνον καὶ προσέειπεν ἀτενῶς τὸν Κτησιφῶντα, ὅστις ἔτυχε νὰ τὸν καταστήσῃ πρό τινας, ὅταν ἐπέστρεψον τὴν νύκτα ἀπὸ τοῦ δειπνοῦ εἰς τὰ ἴδια, προσεκτικὸν ἀπὸ μέρους τοῦ Θρασύλλου, καὶ διὰ τοῦ πολυσημάντου ἐκείνου βλέμματος δὲν ἠργήσεν ὁ Κτησιφῶν νὰ ἐννοήσῃ τὰς σκέψεις τοῦ τραυματίου. Ἀμφότεροι ἦσαν πεπεισμένοι ἤδη περὶ τῆς μαύρης

ἐπιβουλῆς τοῦ Θρασύλλου, δὲν ἦτον ὅμως δυνατόν οὐτε φρόνιμον νὰ φανερώσῃ τοὺς διαλογισμούς των κατὰ τὴν δευτὴν ἐκείνην ὥραν, καὶ διὰ τοῦτο ἐσιώπησαν. Ὁ Κτησιφῶν μάλιστα, ὅστις οὕτως προσέβλεψε τὸν Θράσυλλον, μετέβαλε τὴν ἰδίαν ὑποψίαν εἰς πεποίθησιν, ὅταν παρετήρησεν, ὅτι ὁ μισαρὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ἂν καὶ δὲν ἠθέλεν ἐπὶ μακρὸν νὰ καθησυχάζῃ καὶ διαρκῶς ἔκλαιε, δὲν εἶχεν ὅμως χύσει οὕτε ἐν δάκρυον.

Ἐξέβαλον τὸ δόρυ ἀπὸ τῆς πληγῆς καὶ τὴν ἔδεσαν, ὅπως ἤξευρον καὶ ἠδύναντο καλλίτερον. Δὲν ἦτον ἐπικίνδυνος ἦτον ὅμως προφανές, ὅτι ὁ Φυλλίδας θὰ ὑπέφερον ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐξ αὐτῆς. Ὁ κάπρος δὲν τὸν εἶχε πληγώσει δυνατόν. Ἐν τῷ μεταξύ οἱ δούλοι κατασκευάσαν προχειρῶς ἐν ζύλινον φορεῖον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐτέθη ὁ τραυματίας διὰ νὰ μετενεχθῆ οἴκαδε. Ὅταν οἱ δούλοι τὸν ἐσήκωσαν ἐπ' ὤμων, ὁ Φυλλίδας αὐτὸς ἠθέλησε νὰ τοῖς ὑπειθυμίῃ νὰ μὴ λησμονήσῃσι τὰ θηράματα. Ἐπειδὴ ὅμως πρὸς μετακίμωσιν τῆς δλης λείας δὲν ἐπύρρον οἱ παρόντες δούλοι, ἔστειλεν ὁ Κτησιφῶν ἑνα ἐξ αὐτῶν μετὰ μίαν ἐλάφου εἰς τὸ ὄλιγον ἐκεῖθεν ἀπέχον κτήμα του, παραγγέλλας εἰς αὐτὸν συγχρόνως νὰ φροντίσῃ μετὰ τῶν ἐκεῖ δούλων του εὐθὺς ἀπόψε τὴν μεταφορὸν τῶν φονευθέντων ζῴων, τὰ ὁποῖα τὴν ἐπαύριον ἠδύναντο νὰ φέρωσιν εἰς τὴν πόλιν. Καὶ οὕτω ἐτράπησαν οἱ κυνηγοὶ τὴν πρὸς τὰ ἴδια με ἔλας διάφορον διάθεσιν ἢ ὅτε τὴν πρωίαν ἐξήλθον. Ὁ Θράσυλλος ἠκολούθει ὄλιγον ἀπώτερον, πάντοτε στεναζὼν καὶ προσποιούμενος διὰ τοῦ ἤθους τὸν δυστυχέστερον τῶν ἐπὶ γῆς ἀνθρώπων· οἱ ἄλλοι ὅμως δὲν παρεῖχον οὐδὲ τὴν παραμικρὰν προσοχὴν εἰς τὸν πόνον του.

Ὅταν ἐπλησίασαν εἰς τὴν πόλιν, ὁ Χαριάκος ἔτρεξε πρῶτος εἰς τὸν οἶκον τοῦ Φιλοκλέους ὅπως ἀναγγεῖλῃ τὸ συμβάν, μολοντί δὲ παρέστησε τὸ πρᾶγμα ὅσον ἠδύνατο ἀσήμαντον, μεγάλη ἐν τούτοις κατέλαβε τὴν ὅλην οἰκογενεῖαν ταραχή. Ὁ Φιλοκλῆς εὐθὺς ἠτομάσθη νὰ ἐξέλθῃ πρὸς προϋπάντησιν τοῦ τραυματίου, τὴν δὲ Χαριτῶ κανεὶς δὲν κατώρθωσε νὰ ἐμποδίσῃ νὰ μὴ ἀκολουθήσῃ τὸν πατέρα της. Δάκρυα ἔτρεχον ἤδη ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της. Ὅταν ὁ Φυλλίδας τοὺς εἶδε μακρόθεν ἐρχομένους, διέταξε τοὺς δούλους νὰ καταθέσωσι τὸ φορεῖον καὶ προύχωρῃσε πεζὸς διὰ νὰ καθησυχάζῃ τοὺς οικείους του. Καὶ αὐτοὶ ὅμως τὸν ἔφρον καλλίτερα παρ' ὅτι ἐνόμιζον· κατώρθωσε μάλιστα στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ πατρός του νὰ προχωρήσῃ πεζὸς μέχρι τῆς οἰκίας τοῦ Φιλοκλέους. Ἀμα φθάσαντα ὅμως ἐκεῖ, τὸν κατέλιπον αἱ δυνάμεις του, τὰς ὁποίας ἐπὶ τοσοῦτον ἤδη εἶχε συγκρατήσῃ διὰ τῆς βίας, καὶ διὰ τοῦτο εὐθὺς κατεκλίθη. Ὁ Φιλοκλῆς εἶχε τὸν πῆσαι νὰ μείνη ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὸν ἴδιον οἶκον, διὰ νὰ τύχῃ καλλιτέρας περιθάλψεως καὶ νοσηλείας ἀπὸ μέρους τῆς συζύγου του, διότι αἰ-οικοδέσποιναί τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἤξευρον πολὺ καλὰ νὰ περιποιῶνται τοὺς ἀσθενεῖς. Ἐν τῷ μεταξύ εἶχον φροντίσει καὶ προσήλθον ἀμέσως ὁ ἰατρός, ὅστις ἐξήτασε τὰς πληγὰς καὶ περιέδεσεν αὐτάς ὡς εἶδε, ἔδωκεν ὕγρον τι ἰατρικὸν πρὸς μετρίασιν τοῦ πυρετοῦ, ὃν ἔπρεπε νὰ περιμένουν ἀφύκτως τὸ ἴδιον ἔσπερας. Ἀλλως ἐβεβαίωσε τοὺς οικείους καὶ φίλους, ὅτι αἱ πληγαὶ δὲν ἦσαν ἐπικίνδυνον, συνέστησεν ὅμως αὐστηρὰν ἡσυχίαν.

IX.

Πρὸς βαρρᾶν τῆς Χαϊρωνείας, πρὸς τὴν ἀριστερὰν τοῦ Κηφισοῦ ὄχθην ἐξετείνετο κατάφυτος παραφυὰς τῆς Κνη-

μῖδος μεταξύ Ἑλατείας καὶ Ὀπούντος καθικνουμένη κατὰ τὰ μεσημβρινώτερα μέρη, ὅπου πάλιν ἔβρεχεν εἰς τὸν ποταμὸν ἀποτόμους τινὰς προεξοχὰς της. Ἐπὶ μίαν τῶν κατοικησάντων τούτων προεκβολῶν, οὐχὶ μακρὰν τῆς ἀρχαίας ἰερᾶς πόλεως Ἀβῶν, ἐκεῖτο ἐν μέσῳ δάσους ἀρχαῖος τις ναὸς τοῦ Ἑρακλέους, μονήρης ἐκεῖ, κατηρειπωμένος καὶ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ὄλωσ παρημελημένος· αἰτία τῆς παντελοῦς ἐγκαταλείψεως καὶ ἐρημίας τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου χώρου ὑπῆρξεν ὁ φόβος τῶν περιόικων, οἵτινες διηγούντο, ὅτι ὁ ναὸς ἐκεῖνος ἦτο φωλεὰ τῶν ληστῶν. — Ἀπόψε τοῦλάχιστον τοιοῦτον παρέχει θέαμα ὁ τόπος οὗτος. Ἐκεῖ βλέπομεν μικρὸν πρὸ τοῦ μεσουκτιοῦ ἐν τῷ περιστυλίῳ ἀνθρώπων στηριζόμενον ἐπὶ τινας στύλους καὶ ἐκεῖθεν ἐν τῷ σκότει καταπτέοντα, ὡσεὶ οὗτος ἀνέμενε τινα. Μετὰ τρόμου ἀναγνωρίζομεν τὸν Θράσυλλον. — Τί ἐφερον αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον κατὰ τοιαύτην ὥραν ἐκεῖ; Καλὸν τι ὄχι βέβαια.

Ὁ Θράσυλλος τὴν ἐπαύριον πρωίαν μετὰ τὸ ἀτύχημα τοῦ κυνηγίου ἠθέλησε νὰ κάμῃ μίαν ἐπίσκεψιν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Φιλοκλέους καὶ νὰ μάθῃ τὰ κατὰ τὸν τραυματίαν, δὲν ἔγενεν ὅμως δεκτὸς ὑπὸ τῆς οἰκογενείας. Ὁ Φυλλίδας βαθμηδὸν ἐσχημάτισεν ἀκράδαντον ἐν ἑαυτῷ πεποθησιν, ὅτι ὁ Θράσυλλος πράγματι ἐσκόπει νὰ τὸν δολοφονήσῃ. Διότι, εἰς ὁμοίαν περίπτωσιν, καθ' ἣν κυνηγὸς παλαίει μεθ' ἑαυτοῦ τὸσον πλησίον τοῦ ἄλλου, καὶ αὐτὸς ὁ ἄλλος ἀντὶ νὰ προστρέξῃ καὶ μετ' ὀλίγα βήματα ν' ἀντιμετωπίσῃ ὄλωσ ἐλεύθερος τὸ θηρίον καὶ νὰ τὸ κτυπήσῃ ὅπως καὶ ὅπου θέλει, ἀπ' ἐναντίας σκοπεύει, οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι τὸ σκόπευμα διευθύνεται κατὰ τοῦ ἀνθρώπου καὶ οὐχὶ κατὰ τοῦ θηράματος· τὴν παραμικρὰν ἄλλως ἀμφιβολίαν ἦρεν ἐκ τοῦ μέσου ἡ μοχθηρία καὶ τὰ κατὰ τὸν Φυλλίδα μῖσος τοῦ Θρασύλλου. Ὁ Φυλλίδας ἀνεκοίνωσε εἰς τὸν μέλλοντα πενθερὸν του τὴν ὑποψίαν του, ἐκεῖνος δὲ μεθ' ὅλα, ὅσα ἤκουε καὶ ἐγνώριζε περὶ Θρασύλλου, δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ πεισθῇ εἰς τοὺς λόγους τοῦ υἱοῦ του. Ἐφ' ὅ, ἔταν ἦλθε τὸ πρωῖ ὁ Θράσυλλος πρὸς ἐπίσκεψιν, δὲν τὸν ἐδέχθη.

Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ πόλει ἐπαθε τὰ πάνδεινα ὁ Θράσυλλος. Ὁ Κτησιφῶν, καὶ ἐπομένως πάντες οἱ ἄλλοι κυνηγοὶ συνεμερίζοντο τὴν γνώμην τοῦ Φυλλίδα, καὶ ὡς συνήθως συμβαίνει, ὅλη ἡ πόλις μετ' ὀλίγον ἔμαθε τὸ πρᾶγμα, καὶ φήμη διέτρεχεν, ὅτι ὁ Θράσυλλος ἠθέλησε νὰ δολοφονήσῃ τὸν Φυλλίδα ἐν τῷ κυνηγί. Καὶ ὅπου ἔτυχε ὁ Θράσυλλος ν' ἀποταθῆ εἰς κανένα παλαιὸν γνώριμον ἢ φίλον, πάντες ἔστρεφον ἀμέσως πρὸς αὐτὸν τὰ νῦτα, μολοντί οὐδεὶς ἐτόλμη νὰ τῷ εἶπῃ κατὰ πρόσωπον τὴν γνώμην του. Ἀλλ' αὐτὸς εὐκόλως ἐμάντευε τὴν αἰτίαν τῆς γενικῆς καθ' ἑαυτοῦ ἀποστροφῆς. Διὰ τοῦτο κατέλιπε τὴν Χαϊρωνείαν καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἑλατείαν μεθ' ἑαυτοῦ ἕνα καρδίαν τοῦ μῖσος. Τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ του βράζον πάθος παρώρμα αὐτὸν περιπλέον, καὶ ἠθέλε νὰ ἐκδικηθῆ ὅλον τὸν οἶκον τοῦ Φιλοκλέους, καὶ ἄς ἐγένετο ὅτι ἠθέλε. Καὶ δὲν ἠργήσε πολὺ νὰ κάμῃ τὸ σχέδιόν του ἢ Χαριτῶ ἔπρεπε ν' ἀπαχθῆ ὑπὸ ληστῶν ἐξ αὐτῆς τῆς οἰκίας της. Τί ἠθέλε συμβῆ κατόπιν, περὶ τούτου οὐδ' αὐτὸς ἐγνώριζεν ἐπὶ τοῦ παρόντος τι, ἐπάλαιε δὲ μετὰ τὸ μῖσός του καὶ ὁ πρὸς τὴν κόρην ἔρωσ του. Ἀναχωρῶν ἐκ τῆς Χαϊρωνείας ἀφήκεν εἰς τὸν οἶκόν του δύο ἐκ τῶν δούλων του, εἰς τοὺς ὁποίους εἶχε δώσει τὴν παραγγελίαν νὰ παρατηρῶσι μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ νὰ ἐξετάζωσι πᾶν ὅτι συνέβηεν ἐν Χαϊρωνείᾳ καὶ ἴδια ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Φιλοκλέους. Ἦρχετο δὲ καὶ αὐτὸς τὴν νύκτα εἰς τὴν πόλιν ταύτην κρυφίως.

Ἀπόψε εἶχε συμφωνήσει νὰ συναντηθῆ ὁ Θράσυλλος ἐν τῇ ναῷ τοῦ Ἑρακλέους μεθ' ἑνα λήσταρχον, ὅστις ἐξήσκει τὸ ἐπάγγελμά του ἀπὸ πολλοῦ μετὰ τῆς συμμορίας του κατ' αὐτὰ τὰ μέρη, καὶ μετὰ τοῦ ὁποίου ὁ Θράσυλλος ἀπὸ τινας χρόνου εἶχε μυστικὰς σχέσεις. Αὐτὸς προωρίσθη λοιπὸν διὰ τὴν ἀπαγωγὴν τῆς Χαριτοῦς. Ὅταν ἐνεφανίσθη ὁ ἀναμενόμενος καὶ ἦκουσε μετ' ἀνοχῆς ἰκανὰς διὰ τὴν ἀργοπορίαν του ἐπιπλήξει, ὁ Θράσυλλος εἶπε: «Γνωρίζεις τὸν πλοῦσιον ἐκείνον Φιλοκλέα εἰς τὴν Χαϊρωνείαν;» — «Βέβαια», ἀπήντησεν ὁ ληστής καὶ προσέειπεν, «ποῖος δὲν τὸν γνωρίζει ἐκεῖνον;» — «Ἡ κόρη τοῦ Φιλοκλέους...» — «Εἶνε ὡραία κορίτσι», εἶπεν ὁ λήσταρχος διακόπτων τὸν Θράσυλλον. — «Τὴν κόρην του λοιπὸν αὐτὴν πρέπει νὰ κλέψῃς.»

Ὁ ληστής ἔμεινεν ἐπληκτος. «Δὲν ἐτολμήσαμεν ἔως τῶρα τίποτε ἐναντίον τοῦ Φιλοκλέους καὶ τοῦ οἴκου του», ὑπέλαβε μετὰ μικρὸν. «Τὸ χέρι του, φθάνει πολὺ μακρὰν, ἔχει φίλον στενὸν τὸν Πλούταρχον, ὁ ἕπος τὰ πάντα δύναται παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις.»

«Φοβεῖσαι λοιπόν, Στράτων;» εἶπεν ὁ Θράσυλλος. «Καὶ ἄλλοτε ἐξεπάξεσο καὶ μ' ἐβεβαίονες, ὅτι ἐὰν ἠθέλον διατάξῃ, εἰμποροῦσες νὰ φέρῃς καὶ τὸν Κέρβερον ἀπὸ τὸν κάτω κόσμον. Ἀντιρρήσεις ὅμως τῶρα δὲν χρειάζομαι, ὅτι Σοὶ εἶπα πρέπει νὰ γείνη. Καὶ πόσους ἀνθρώπους εἰμπορεῖς νὰ διαβάσῃς;»

«Ὅταν ἐσχάτως ἠναγκάσθημεν ν' ἀλλάξωμεν διαμονήν, ἐπήρα δώδεκα ἀνθρώπους μαζῇ μου, δύο ὅμως μ' ἔφυγαν, καὶ διὰ τοῦτο ἐξήτησα καὶ ἤρα ἄλλους, τρεῖς μάλιστα.»

«Ἐχε λοιπὸν αὐριον τὸ βράδυ ἐτοιμοὺς ὄλους τοὺς ἀνθρώπους Σου.»

«Αὐριον λοιπὸν εὐθὺς;»

«Βέβαια, ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον πρέπει νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ υπόθεσις, καθ' ὃν χρόνον τοῦλάχιστον κοίτεται ὁ μνηστήρ. Ἄκουσον λοιπὸν τῶρα, ὅτε ἡ ὡραία μικρὰ δὲν μπορεῖ νὰ γλυκομιλῆ μετὰ τὸν Φυλλίδα της, μένει συνήθως εἰς τὸν παρὰ τὸν οἶκον κήπον κατὰ τὸ ἔσπερας καὶ ἐκεῖ κατευναζει ὄλιγον τὸν πόνον τῆς ἀγάπης της· εἰς μίαν ἄκραν αὐτοῦ τοῦ κήπου εἶνε ἐκτισμένος ὕψηλός τις θάλος· κάθε βράδυ καθέται ἐκεῖ ὡς οὐ νυκτώσῃ καὶ βυθίζει τα βλέμματά της εἰς τὸ σκότος. Τὸ πολὺ ἕνας μόνον ἀνθρώπος θὰ ἦνε εἰς τὸν κήπον, διὰ νὰ φυλάγῃ μὴ συμβῆ τίποτε εἰς τὴν ὡραίαν κόρην.»

«Πῶς ὅμως θὰ εἰμπορέσω νὰ εἰσελθῶ εἰς τὸν κήπον καὶ κατόπιν πάλιν νὰ ἐξέλθω; Ἠξέρω πολὺ καλά, ὅτι ὁ Φιλοκλῆς κρατεῖ πάντοτε πολὺ καλὰ κλειδομένο τὸ σπίτι του.»

«Αὐτὸ δὲν εἶνε καθόλου δύσκολον», εἶπεν ὁ Θράσυλλος.

«Ὁ Φιλοκλῆς κρατεῖ εἰς τὸ σπίτι του ἕνα γέροντα καὶ βλάκκα ὑδροφόρον, τὸν Παγκλέωνα, ὅστις συνειδέει ποτε νὰ μὴν πίνῃ μόνος τὸ κρασί του, ἀλλὰ πάντοτε μαζῇ μετὰ τοῦ δούλου μου Σύρον. Παρὰ τῶν ὁμοτύμων τούτων συντρόφων μονοῦ ἐπίσης καὶ πάντα τὰ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Φιλοκλέους συμβαίνοντα. Πλησίον τοῦ θόλου ἐκείνου, περὶ τοῦ ὁποίου Σοὶ ἔλεγον προηγουμένως, ὑπάρχει μικρὰ τις θύρα τοῦ κήπου, ἡ ὁποία καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν εἶνε σκεπασμένη μεθ' ἀμύνης. Διὰ ταύτης ἐξέρχεται τὸ ἔσπερας ὁ Παγκλέων κρυφίως καὶ πηγαίνει πρὸς συνάντησιν τοῦ δούλου μου εἰς τὸ κοπηλεῖο, καὶ ἀντὶ νὰ κλειδώσῃ, γέρνει μόνον τὴν θύραν ταύτην, διὰ νὰ τὴν εὖρῃ ἀνοικτὴν ἐπιστρέφων, καὶ διὰ νὰ μὴ κάμῃ θόρυβον. Ἐφρόντισα νὰ προσκαλέσῃ ὁ Σύρος μου τὸν φίλον του Παγκλέωνα εἰς καινὴν καὶ ἐκτάκτως δυνατὴν οἰνοποσίαν· αὐριον ἀκριβῶς συμπίπτει καὶ ἡ ἐπέτειος τῶν γε-

νεθλίω του Σύρου. Τότε λοιπόν δύνασαι Σύ να εισέλθης, άμα νυκτώση, εις τον κήπον, και όταν ή κόρη περάση πρό της μικράς θύρας, διότι απ' εκεί πρέπει να περάση δια να υπάγη εις τό σπίτι, όρμαξ Σύ επάνω της και την σύρει έξω."

„Άλλό θα ξεφωνίση και θα προφθάσουν 'στη στιγμή οι δούλοι."

[έκ του γερμανικού.]

[έπειτα συνέχεια.]

ΤΟ ΕΝ ΒΕΡΟΛΙΝΩ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ.

Μεγάλης σπουδαιότητος γεγονός δια τον έμπορικον κόσμον της Γερμανίας έλαβε χώραν επ' εσχάτων εν Βερολίνω.

έν ταίς τέχναις και ταίς επιστήμαις. Πανταχοῦ δέ παρατηρούμεν, ίνα ειλικρινώς όμολογήσωμεν την ύπάρχουσαν

ΔΥΣΑΡΕΣΤΟΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ.

Τῆ 27. Ὀκτωβρίου ετελέσθησαν τα έγκαίνια του Φροντιστηρίου των ανατολικών γλωσσών εν ταίς αίθούσαις του εν Βερολίνω „παλαιού Χρηματιστηρίου“, φωτωρίου, εν φ πρόκειται να μορφωθώσιν οι έμποροι και οι κυβερνητικοί υπάλληλοι της νέας γενεάς, οτινες μέλλουσι ν' αντιπροσωπεύωσι την πατρίδα των εν ταίς ανατολικαίς χώραις και να συσφίξωσι στενότερον και διαρκέστερον τους άμοιβαίους δεσμούς. Τά παλαιά καταρρέουσι και οι χρόνοι αδικαίως μεταβάλλονται. Ούτω και την σήμερα βλέπομεν μεγίστας μεταβολάς και εν τῆ διεθνεί συγκοινωνία και εν τῶ έμπορίω και

αλήθειαν, πρωταγωνιστοῦντας τους Γερμανούς, εις ους ή άκάματος δραστηριότης και ή ανεξάντλητος φιλοπονία, ή διακρίνουσα τον φυσικόν αυτών χαρακτήρα, εξησφάλισε διαρκώς θέσιν διαπρεπή και εξέχουσαν εν τῆ χορεία των μεγάλων και πεπολιτισμένων εθνών.

Τουτουτρόπως βλέπομεν την σήμερα παρελθοῦσαν την εποχήν εκείνην, καθ' ήν πράγματι ή άγγλική βιομηχανία ήτο υπερτέρα πάσης άλλης καθ' όλην την ύφήλιον. Άντ' αὐτῆς κατέλαβε σήμερα τά πρωτεία ή γερμανική σπουδαίως ανταγωνιζομένη και πρός αὐτάς τας γαλλικάς τέχνας του

συρμού, εξαναγκάσασα δε βαθμηδον τον έμπορικόν κόσμον και πρός εκμάθησιν της γερμανικῆς γλώσσης, ήτις πρό εικοσαετίας μόλις ήτο γνωστή πέρα των όχθών του Ρήνου και του Δουναβειου.

Την σήμερα ζώμεν υπό άλλον άστερισμόν· από δεκαπέντε ένιαυτών τά μέσα της συγκοινωνίας εν τῆ χερσονήσῳ του Αίμου ανεπτύχθησαν και επολλαπλασιάσθησαν, ή Άνατολή έγινε ευπροσιτωτέρα εις τον δυτικον πολιτισμόν, χώραι δε τέως άγνωστοι και άβατοι εις πόδας ευρωπαϊκούς πλησιάζουσι να κατακτήσουν κέντρα και έστία μεγάλης έμπορικῆς κινήσεως και συναλλαγῆς.

Άλλ' ή πείρα των τελευταίων ετών απέδειξεν, ότι πρός εκπλήρωσιν των μεγάλων σκοπών, ους επιδιώκει πάσα βιομηχανία, άπαραίτητος είνε ή τελεία και ακριβής γνώσις των γλωσσών και ιδιωμάτων, άτινα όμιλοῦνται εν ταίς χώραις ταύταις. Υπό ταύτης δε της ιδέας άγόμενοι και οι εν Βερολίνω τά πρώτα φέροντες ίδρυσαν τό ανώτερον Φροντιστήριον, όπου μέλλουσι να διδάσκωνται τας ξένας ταύτας γλώσσας πάντες οι βουλόμενοι. Η διδασκαλία θα επιδιώκη πρό πάντος πρακτικῶς σκοποῦς συνωδά πρός τους πρακτικούς λόγους, έξ ών επήγγασε και ή ιδέα της συστάσεως τουούτου διδασκαλείου. Έν τῶ προγράμματι δ' αὐτῆς μέλλουσιν εκτός της νεοελληνικῆς, της ρουμανικῆς, της τουρκικῆς να συμπεριλαμβάνωνται και ή κινεζική, ή ιαπωνική, ή ένδοστανική, ή άραβική, ή περσική κτλ. Τά μέλη του φροντιστηρίου δύνανται ν' άνήκωσιν εις πάσαν οίανδήποτε κοινω-

νικῆν τάξιν, εν τούτοις εκ των εκατόν, οτινες εὔθως κατά τας πρώτας ημέρας ενεγράφησαν οι πλείστοι άνήκωσιν εις την έμπορικῆν τάξιν. Χάριν δε τούτων ορίσθησαν αι ώραι της διδασκαλίας τό πρωί και τό έσπέρας.

Η διεύθυνσις του ιδρύματος άνετέθη εις τον διάσημον άσιανολόγον καθηγ. Σαχάου, μέλος της εν Βερολίνω Ακαδημίας των Έπιστημών. Μόλις εικοσιτετραετής άνηγορευθη ούτος καθηγητής των ανατολικών γλωσσών εν τῶ Πανεπιστημίῳ της Βιέννης, διεκρίθη δε άλλοτε ως εις εκ των νοημονεστέρων μαθητῶν του Νέστορος των γερμανών άσιανολόγων, του εν Λειψία διδάσκοντος Fleischer. Γινώσκει έξ ιδίας άντιλήψεως όλας τας χώρας της Ευρώπης και ιδία την Άνατολήν και έξ όλων των γερμανών επιστημόνων αὐτός νομίζεται ότι εἶδε των πλείστων „άνθρώπων άσπεα και νόον έγνω“. Έκ των λοιπών διδασκάλων μνημονεύομεν των καθηγητῶν Άρενδ, Χάρτμαν, Λάγνε, Μόριτς, δύο Κινέζων, έπίτηδες εκ της πατρίδος των προσκληθέντων πρός διδασκαλίαν της Κινεζικῆς, ένός Ιάπωνος, όστις συγχρόνως φοιτῶν και εις τά παραδόσεις του Πανεπιστημίου, ένός αγγυπτίου καταγομένου εκ μεγάλης οικογενείας εν Κάιρω και διακρινομένου επί ευφύια και νοημοσύνη και τέλος του ήμετέρου. Ιωάννου Μητσοτάκη, όστις και εις τον φιλολογικόν της Γερμανίας κόσμον είνε γνωστός δια πολλών μεταφράσεων εκ της ελληνικῆς, ών μίαν μάλιστα έδημοσίευσε πρό διετίας και τό εν Στουτγάρδη εκδιδόμενον έγκριτον περιοδικόν „Vom Fels zum Meer“.

1. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΙΚΕΛΑΣ. Εκ παρισιανῆς φωτογραφίας (έν σελ. 337).

2. ΚΟΡΗ ΓΕΛΩΣΑ. Εικὼν του C. Hom εν σελ. 341).

3. Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΗΣΤΟΥ. Εικὼν υπό Γ. Σόουερ (έν σελ. 345). Ο και έξ άλλων εικόνων, ιδία δε του „Βασιλέως Αἰθρ“ γνωστός γενόμενος καλλιτέχνης Σόουερ παρουσιάζει ήμιν εν τῆ σήμεραν ύφ' ήμῶν δημοσιευομένη γυναίκα, επί των όρέων της Ιταλίας ζητοῦσαν καταφύγιον από της καταδιώξεως. Αίματηρός άγων είχε συναφθῆ μεταξύ των φυλάκων του νόμου και των άτιθάσων ληστῶν των Άπεννίνων όρέων· οὔτοι κατεβλήθησαν υπό εκείνων και οι διαφυγόντες τον θάνατον εν τῆ συμπλοκή, ζητοῦσιν ήδη σωτηρίαν δια της φυγῆς. Και ή σύζυγος του άρχηγού των φεύγει και αὐτή εις τά όρη, κρατοῦσα τό τέκνον εις τας άγκάλας της και ανά πάσαν στιγμήν στρέφουσα τά βλέμματα όπισω πρός τους διώκτας, εμπλεως μίσους και άπελπισίας. Άγνωστῶν εἶν δ' άνήρ αὐτῆς έπесе μαχόμενος, ή εἶν συνελήφθη, ή περιπλανάται και αὐτός μόνος εις τά όρη ζητῶν σωτηρίαν, τουτο μόνον γνωρίζει, ότι θ' αναβρέψη τό τέκνον της οὔτως

ώστε μεθ' υπερφανείας να εξακολουθήση το στάδιον του πατρός του και μετά ζήλου, ως εκείνος, να εξασκήση τό επικίνδυνον τουτο επάγγελμα.

4. ΔΥΣΑΡΕΣΤΟΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ (έν σελ. 348). Η κίσσα συγκαταριθμείται και αὐτή μεταξύ των άρπακτικῶν πτηνών, διότι ουδεμίαν παραλείπει ευκαιρίαν, κατά τας πρώινās μάλιστα ώρας, ν' άνιχνεύση τά δένδρα, τας λόχμας και τά πυκνά, εν γένει, μέρη των δασῶν πρός εύρεσιν καλιῶν και άγρων αδυνάτων νεοσσών. Πεπροικισμένη υπό νοημοσύνης και πολλῆς πονηρίας, κατορθώνει πάντοτε να διαφεύγη τους κινδύνους, εις τους όποιος περιπίπτει κατά τας διαφόρους της εκδρομάς. Η εικὼν ήμῶν παριστάνει αὐτήν συναντῶσαν έγγῶς καλιῆς σκίουρον, προτιθέμενον να επιπέση κατά των εν αὐτῆ φῶν. Η κίσσα δέν όπισθοχωρεῖ πρό του επιφύβου ξένου, άλλα δια των κραυγῶν της αναγκάζει εκείνον να παραιτηθῆ της λείας και ν' αφήση αὐτήν κυρίαν του νοστήμιου θηράματος, εν φ μακρόθεν οι ταλαίπωροι τοκῆς μάτην θρηνοῦσι και όλοφύρονται επί τῆ σκληρότητι της λάλου κίσσης.

Αυτοχρήστος είνε περρωμένος ο έπίδοχος διάδοχος του γερμανικού θρόνου να γίνη δύμα της δεινής και άμειλίχτου αυτού νόσου. Ως πιστοποιείται πανταχόθεν το νόσημα του λάρυγγος του έτραπή επ' εσχατών επί τα χείρω, πάντες δέ οι ίατροι μηδ' αυτού του Mackenzie εξαφαιρούμενου όμολογούσιν, ότι το νόσημα του δεν είνε δυνατόν να ήνε άλλο τι, παρά καρκίνος του λάρυγγος. Οπωσδήποτε ή τροπή αυτή μεγάλην ευθύνην έπικρίπτει επί του άγγλικού τύπου και πρό πάντων επί του ίατρού Mackenzie, όστις, έναν ήνε άλληθι τα γραφόμενα υπό των γερμανικών έφημερίδων, άπ' αρχής δεν έδειξε συμπεριφοράν ευγενούς και ειλικρινούς συναδέλφου προς τους γερμανούς ίατρούς, οι όποιοι άπαντες ανέγκριτες και από της έδρας του Πανεπιστημίου και κατ' ίδίαν, εξέφραζον τας άμφιβολίας των περι της θεραπευτικής μεθόδου του άγγλου ίατρού, επανελημμένως γνωρίζοντες και διά των άγγλικών έφημερίδων και δι' ιδιαίτερων έπιστολών, ότι ή νόσος του διαδόχου είνε άλλως καλοήθη φύσιν. Καθ' όλον το πολυχρόνιον διάστημα της νόσου ταύτης του διαδόχου ουδέποτε γνωσθή η διετικον περι της πορείας αυτής, πάντοτε δέ έδημοσιεύοντο άνωφατικάι τινες ειδήσεις, ατινες άντι να καθησυχάσωσι μάλλον έπηύξανον την άνησυχίαν του γερμανικού δημοσίου, έπερ μάλλον ήσθάνετο έαυτό προσβεβλημένον επί τή έκλογή άγγλου ίατρού δια τον μέλλοντα μονάρχη του, εν φ' υπάρχουν τόσσοι και τόσσοι διαπρεπέεις έπιστήμονες έν Γερμανία, εύνότος δέ είνε ή βαρυνόμια και ή όργή, ήτις κατέλαβεν ήδη αυτό, άφ' ου έπηλήθευσαν άτυχώς οι φόβοι του και ο ένός αντλήπτωρ μεθ' άλλας τας μεγαλαυχίας του ήναγκάσθη παγκοίνως να όμολογήση την άδυναμίαν του.

Οι γάλλοι ζωγράφοι Stevens και Gervey συνεργάζονται προς αποπεράτωσιν γιγαντιαίας εικόνας, ήτις δά όνομασθή „Ιστορία του αιώνου“ και δά έκτεθή έν τή παγκοσμία έκδόσει του 1889. Έν τή εικόνη ταύτη δά εικονίζονται έν όμίλοις κατ' έποχάς συνηγμένοι πάντες οι διάσμοι της Γαλλίας άθρόες, πολιτικοί, καλλιτέχνη και επιστήμονες, όσοι ήκμασαν κατά τα έκατόν τελευταία έκατόν έντ, από του 1789 μέχρι του 1889.

Έν Ρωσική εώρτασε πρό τίνος την έννενηκοστήν από της γεννήσεως του έπαίτιον γνωστότατος έν τή πόλει έκείνη δικηγόρος, άνθρωπος ένόρετος και σεβαστός, όνόματι δέ Μάξμαν. Ο ευπορος όυτος γέρων μεταβαίνει πάντοτε κατά τους θερινούς μήνας από πολλών τόπων είς Γασταίν, όπου διαθερίζει, ως γνωστόν, και ο Αυτοκράτωρ της Γερμανίας. Έκεί έντυχε πολλάκις ο παλιός Μονάρχης να άποστήνη προς τον σεβάσμιον όμήλικα τόν λόγον, άφου τόν έχαιρέτα πάντοτε φιλοφρόνως, κατά δέ την τελευταίαν του έορτήν άπλήθυνε τηλεγραφικώς προς τον έννενηκοστήτη γνώριμον και ύπήκοόν του την έξις δια του γραμματέως του συγχαρητήριον: „Η Α. Μ. μ' έπεφύρτισε να Σας διαβεβαιώσω επ' εύκαρίαν των γενεθλίων Σας ότι όμολογεί την επιτυχίαν των προσπαθειών Σας, δι' ών κατορθώσατε μέχρι τούδε να άνταγωνισθήτε προς Αυτήν έν τή ήλικία και Σας εύχεται να εξακολουθήσητε με τόν αυτών ζήλον έν σωματικη τε και πνευματικη εύεξία τόν καλόν τουτον άγώνα. — Φόν Βάμβουκ.“ Το τηλεγράφημα τούτου, χαρακτηριστικόν της αγαθότητος του γηραιού Αυτοκράτορος, έδημοσίευσε μετά σχολίων έπίσης άστειών άπας ο γερμανικός τύπος.

Όλος διάφοροι έπικρατούσιν ιδέαι έν Ρωσία περι της έλευθερίας του φοιτητικού βίου ή έν Γερμανία. Ρωσική τις έφημερίς άγγέλλει π. χ. τα έξής: „Η Σύγκλητος του έν Πετρούπολιν Πανεπιστημίου διάταξε κατ' αυτώς άυστηράν εξέλεξην της τακτικής προσελεύσεως είς τας παραδόσεις των φοιτητών πασών των σχολών, άντεθέθη δέ το κατασκοπικόν τούτου έργον είς άρμόδιους άστυνομικούς ύπαλλήλους, ότινες είς ιδιαίτερα βιβλία δια σήμεως τους άπουσιάζοντας φοιτητάς. Προς διευκόλυνσιν και έξασκρίβωσιν της εξέλεξεως και οι θυρωροί των διαρόρων του Πανεπιστημίου αιδουσών δά λαμβάνουν υπό σημείωσιν τα όνόματα των παρουσιαζομένων, τούτου δέ καθίσταται εύκολον, δίδει, κατά τόν χειμώνα μάλιστα, όλοι οι άκαδημαϊκοί πολιτίν των βορείων έκείνων κλιμάτων αποβάλλουσι το έπαυνοφόριόν των και καταδέχουσιν αυτά είς ώρισμένον δέ έκαστον της ήματιο-

θήκης μέτρος. Κατά την προκήρυξιν πάς φοιτητής άπουσιάζας επί μίαν ήλην έβδομάδα όφείλει να δηλώση γραπτώς τόν λόγον της άπουσίας του, είς το τέλος δέ του εξαμήνου ή άστυνομία αυτή δια πληροφορήση τας πανεπιστημιακάς άρχάς πόσας άπουσίας έκαμεν έκαστος φοιτητής, ή δέ Σύγκλητος έχει να άποφανθή, άν θα λογισθή ως χρόνος φοιτήσεως έπαρκής δι' έκαστον εξαμήνον ή άτακτος των παραδόσεων άκρόσας.“

Ο γαλλικός τύπος, και μάλιστα ο σοβαρός, εξεγείρεται μη φωνή κατά του νέου έργου του Αιμιλίου Ζωλά, έπερ έπιγράφεται „Η γή“ και δημοσιεύεται έν έπιφυλλίδι της έφημερίδος Gil Blas. Η „Γαλλική Δημοκρατία“ έν κυρίω άρθρω έπικρίνει τί „άχαρηχτίστον τούτο προίόν της συγχρόνου φιλολογίας“, έπερ θεωρεί ως τó ρυπαρώτερον και μάλλον άνωσίαν του συγγραφέως έργον. Ο Reinach — ο γνωστός της έφημερίδος έκείνης άρχισυντάκτης — μαινεται κατά της άστυνομίας, ήτις άμελεεί να κάμη χρήση των κατασχετικών αυτής δικαιωμάτων κατά τούτων έλευσών άναγνωσμάτων, άφου έκάστη σελίς του έργου δίδει άπαραγνώριστον προς τούτο άφορμήν. Έτερος σπουδαίος κριτικός, ο Anatole France αναθεματίζει έν τή παρισινώ „Χρόνω“ το άλογρόν μυθιστόρημα, έπερ εικονίζει τους χωρικούς της πατρίδος του ως τα θρησιδένεστα κτήνη. Αι προστυχίτεροι έκφράσεις και το κοινότερον ύβρεολόγιον άποτελοΐσιν, λέγει, το πλέον του βιβλίου μέρος, τας δέ περιφράσεις, δι' ών συγκαλύπτονται αι άισχρότεροι έννοιαι, δεν δύναται τις να έρμηνεύση ούτε με τó Δεζικόν της Ακαδημίας, ούτε με τó του Λιτρώ. Άν δεν άποδάνη βέβαιον φιλολογικόν θάνατον ο Ζωλά, έπιλέγει ο έπικριτής, μετά το έργον τούτο δό δυσκολούθη πολύ να ζήση.

Τό έμπορικόν Έπιμελητήριον των Παρισίων εξέδωκε πρό μικροί τόν έπίσημον πίνακα της καταναλώσεως των τροφίμων κατά το παρελθόν έτος 1886. Αίαν ένδιαφέροντα είνε τα έξής του στατιστικού τούτου δείλιου πορίσματα. Οι Παρισίοι κατά το 1886 έφαγον 180 έκατομ. λίτρας κρέατος, ήτοι 2 1/2 έκατ. πλέον ή κατά το 1885. Έκ του φοβερού τούτου ποσού 85 έκατ. προέρχονται εκ του έξωτερικού. Η Γερμανία άποστέλλει ζωντανά πρόβατα. Είς το όλον ποσόν συμπεριλαμβάνονται 4 1/2 έκατ. λίτρ. ίππειου κρέατος. Έκ πτηνών και θηραμάτων έγεύθη ή γαλλική πρωτεύουσα 24 έκατομ., ήτοι έν έκατομ. πλέον του 1885. Έκ Γερμανίας στέλλονται πρό πάντων λαγοί, πέρδικες και έλαφοι, εκ Βελγίου και Ολλανδίας, άγρια νήσσα, φασιανοί και άγρια ζωνίτες — ή Ισπανία άποστέλλει υπέρ τó έν έκατομμύριον κορυδαλών και άλλων μικρών πτηνών, ή δέ Ιταλία κυρίας περιστέρας, υπέρ τα 2 έκατ. Τας μεγίστας προόδους είσαγωγής τροφίμων είς Παρισίους έκαμεν ή Αυστρία, ήτις, ένώ κατά το 1885 έστειλε μόνον 4.900 λίτρ. θηραμάτων, έδεκαπλασίασε κατά τó άμέσως έπίον έτος την άποστέλην, άνελθούσιν είς 400 χιλ. λίτρών. Είς τας χιλιάδας ταύτης περιλαμβάνονται 60 χιλ. λαγοί, 27 χιλ. φασιανοί, 190 χιλ. πέρδικες, 110 χιλ. κίχλια και 5.440 έλαφοι. Και οι Ρώσοι ήρχισαν να είσδύσιν είς την παρισινήν των τροφίμων αγοράν, έν γένει δέ 75% εκ των τρωγομένων έν τή γαλλική πρωτεύουση θηραμάτων είνε ξένα. Η είσαγωγή μάλιστα των όστρείδων κατά την τελευταίαν δεκαετίαν ύπερδυσπλασίασθη, άνελθούσα πέρυσιν είς 212 έκατομ. άπέθανι μόνον 95 τού 1876. Τα πλείεστα δέ προέρχονται εκ Πορτογαλίας. — Και πάντα δυνατότατοι είνε οι Παρισίοι. Κατά το παρελθόν έτος είςήχθησαν είς την γαλλικήν πρωτεύουσιν 43 έκατ. έκκαλίτρα οίνου, μόνον όμως 272.205 έκκατόλ. ζύδου, του δ' έπερ μαρτυρεί την στασιμότητα της ζυθοποιίας. Άπίστευτον, άλλ' αληθέστατον είνε ότι μόνοι οι Παρισίοι ροφούσι τó 1/5 του όλου έν Γαλλία παραγομένου οίνου. Η φαγοποσία έκάστου παρισινού, κατά μέσον όρον και επί τή βίσει του άνωτέρω πίνακος, δυνατόν να ύπολογισθή ως έξής: ότι δηλ. κατ' έτος χρεϊζεται 148 λίτρ. άρτου, 10 ίχθύνων 3 κοιλ. όστρείδιών, 10 κοιλ. πτηνών και θηραμάτων, 74 κρέατος, 7 βουτύρου, 186 οίνου και 11 ζύδου. Αλλ' ή δικαιολόγητή αυτή άναλογία δεν τηρείται έν τή κόσμω τούτω της άνοότητος, ήμισα δ' έν Παρισίους, όπου κλείστω λιμοκονοΐσιν και επί πλείονος τρέφονται άνεπαρκέστιστα.

Αι πρό μηνός άρξάμεναι έγγραφαί άκροατών του έν Βερολίνω άρτι-συστάτου „Ανατολικού φρονιστηρίου“ ύπερηγόνησαν και των άισιοδηο-τέρων τας προσδοκίας ως προς τó πλθθος των προσελευσομένων φοιτητών, ότινες συμποσούνται νύν είς 140, αύθηθησομένους άναμφιβόλως κατά την διάρκειαν του χειμερινού τούτου εξαμήνου. Μεταξύ των έκφρασάντων ήδη την επιθυμίαν των προς έγγραφην ύπαρχούσι και πολλοί νομικοί και έμποροι. Όλοι αι ήλικία άντιπροσωπεύονται, πολλοί δέ είνε και γέροντες σχεδόν. Αλλά τó μάλλον ένδιαφέρον ήμάς είνε, ότι διορισθη ήδη και Καθηγητής της Νέας Έλληνικής, ο κ. Μητσιωτάκης, Έλλην τó γένος, τó φρόνημα και την πρώτην παιδείαν, μάλλον δ' επί του παρόντος τετρακίς της έβδομάδος να παραδίδη έπιστημονικώς τά κατά την γλώσσαν ήμών και φιλολογίαν.

Ένώ άφ' ενός βεβαιούται ο έκρωσισμός του έν Δορπάτη Πανεπιστημίου και πάσα έν τή φανερώ καταβάλλεται προσπάθεια προς περιστολήν των προόδων του γερμανικού στοιχείου άνα την ρωσικήν Αυτοκρατορίαν, άφ' έτέρου η ρωσική κυβέρνηση καλοσαυία διατίθησι ποσά προς έπιστημονικήν μόρφωσιν όλων κλειστών ρωσοπαίδων έν αυτή τή Γερμανία. Πάντα σχεδόν τά γερμανικά πανεπιστήμια, μάλιστα δέ τó της ήμετέρας πόλεως, έκμεταλλεύονται τους τόκους σπουδαίων ρωσοικών κληροδοτημάτων προς λειτουργίαν φιλολογικόν και άλλων φρονιστηρίων, έν οίς υπό την διεύθυνσιν των άρίστων καθηγητών τυγχάνουσιν αληθινής έν ταίς έπιστήμαις μορφώσεως ρώσοι κατά προτίμησιν φοιτηταί. Ούτω δέ και έφέτος ιδρύεται δαπάνη της ρωσοικής κυβερνήσεως έν Βερολίνω ιδιαίτερον

Ίνστιτούτον, έν φ' ύποψήφιοι καθηγηται εκ Ρωσίας δά διδάσκονται υπό γερμανών νομομαδών τó ρωμαϊκόν δίκαιον, έπερ βραδύτερον, μετά τούτων την δηλ. έκτακτον προπαρασκευήν, θα διδάξωσι και αυτοί έν ρωσικώς Πανεπιστημίοις. Ίσως δέν είνε άνάξιον μνησεως από μέρους και ήμών τó ρωσοικόν τούτο παράδειγμα προς άνάκωσόνησιν της φιλολογικής και φιλοσοφικής μάλιστα του Έθνικού Πανεπιστημίου σχολής.

Ο ευρωπαϊκός κόσμος μετ' άγωνίας παρακολουθεί τας διαφόρους φάσεις της νόσου του πρώτου διαδόχου της Γερμανίας, πάντες δέ οι προς την χώραν ταύτην και τόν γερασόν ήγεμονικόν της όλκον συμπαθούτες υπό άπελπίσας κατελήφθησαν, άμα ως έγνωσθη ή κρίσις των είς Σαν Ρέμο άπελθόντων ίατρών Σρέττερ (έν Βιέννης), Κράουζε (έν Βερολίνω) και Ζμύιτ (έν Φραγκφούρτης), άποφανθέντων ότι τó νόσημα είνε καρκίνος άπαιτών ταχείαν ένέργειαν, πάντοτε όμως και μεθ' άλλας τας έχειρισεις ύποσκάπτων την ζωήν του πάσχοντος, έως ου θάττον ή βράδιον φέρει αυτόν είς τόν θάνατον. Ο έν Μονάχω διάσμος καθηγ. Νουσβάουμ και πολλοί άλλοι χειρουργοί και λαρυγγόσκοποι, άφορμήν λαβόντες εκ της θανατηφόρου άσθενείας του διαδόχου, πολλές παραλαβού δημοσιεύουσι πραγματείας περι των νοσημάτων του λάρυγγος έν γένει, και πάντες, λαμβά-νοντες ύπ' όψει τά άχρι τούδε γνωστά γενόμενα συμπτώματα, τόν τρόπον της εξαπλώσεως και άναπτύξεως της κακοήθους παρά τή διαδόχου νεοπλασίας, καταλήγουσιν είς τó συμπέρασμα, ότι αυτή είνε καρκίνος, υπό τας δεδομένας περιστάσεις μάλιστα θανατηφόρος.

BIBLIOTHEKA

- ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ Αριθμ. 2. ΘΑΝΟΣ ΒΑΚΕΑΣ. Μυθιστορία υπό ΠΑΥΛΟΥ ΚΑΛΑΙΓΑ. Τόμος Β'. Τιμ. 60 λεπτ.
- ΦΑΟΥΣΤ. Τραγωδία Γκαίτε μεταφρασθείσα υπό Αρ. Προβλεγγίου. Τεύχος 5ον και 6ον.
- Musikalischer Hausfreund. Blätter für ausgewählte Salomusik. I. Band. Nr. 1. 1887. Pro Quartal 6 Hefte à 2 1/2 Bogen. Preis 1 Mark. Έτησία Τιμήται. Έκδίδονται υπό του C. A. Koch's Verlag „φρουηθου του της Κλειούς“.
- Mittheilungen des academisch-orientalischen Vereins zu Berlin. (25 S.) Τιμ. 2 1/2 φράγκ.
- Ausgewählte Werke von Ed. von Hartmann. Wohlfeile Ausgabe. 13-20 Hefte. à 1 1/2 φράγκ.
- Philippische Reden des Demosthenes von Dr. Ph. J. Ditsges. (193 S.) Τιμ. 4 φράγκ.
- Epicurea edid. H. Usener. (LXXIX, 450 S.) Τιμ. 22 φράγκ.
- Index Thucydidens en Bekkeri editione stereotypa confectus von Dr. von Essen. (IV, 457 S.) Τιμ. 16 φράγκ.
- Ueber den Ursprung des zweiten punischen Krieges von Dr. Faltin. Ein Beitrag zur Kritik des Polybios. (20 S.) Τιμήται 1 1/2 φράγκ.
- Die griechischen Culte und Mythen in ihren Beziehungen zu den orientalischen Religionen von Otto Gruppe. I. Band. Einleitung. (XVIII, 710 S.) Τιμ. 22 φράγκ.
- Der altindische Geist. In Aufsätzen und Skizzen von Dr. Haberland. (XII, 348 S.) Τιμ. 6 φράγκ.
- Geschichte und System der römischen Staatsverfassung von Prof. E. Herzog. 2. Band. Die Kaiserzeit von der Diktatur Cäsars bis zum Regierungsantritt Diocletians. I. Abtheilung: Geschichtliche Uebersicht. (XXII, 692 S.) Τιμ. 14 φράγκ.
- Kurzgefasstes exegetisches Handbuch zum alten Testament. 17. Lieferung. (446 S.) Τιμ. 11 φράγκ.
- Die Aethiopenländer des Andromedamythos. Studien zur rhodischen Kolonisation von K. Tümpel. (92 S.) Τιμ. 3 1/2 φράγκ.
- System der Sittenlehre von K. C. F. Krause, herausgegeben von P. Hohlfeld und A. Wünsche. I. Abtheilung: Versuch einer wissenschaftlichen Begründung der Sittenlehre. 2. verbesserte und vermehrte Auflage. (XXI, 710 S.) Τιμ. 14 1/2 φράγκ.
- Kritisch-exegetischer Commentar über das Neue Testament von Dr. H. A. W. Meyer. 16. Abtheilung. (580 S.) Τιμήται 12 φράγκ.
- Philosophische Monatshefte. Unter Mitwirkung von Dr. Ascherson, sowie mehrerer namhafter Fachgelehrten redigirt und herausgegeben von Prof. Dr. P. Natorp. 24. Baud. 10 Hefte. I. und II. Heft. (128 S.) Τιμ. 16 φράγκ.
- Die Geschichte der heiligen Schriften Neuen Testaments von Dr. E. Reuss. 6. Auflage. (XII, 690 S.) Τιμ. 16 φράγκ.
- Herodoti historiarum libri VII—IX. Schol., in usum ed. Alf. Holder. Τιμ. 2 φράγκ.
- Commentationes prosodicae Plautinae ed. A. Luchs, I et II. (23 und 76 S.) Τιμ. 3 φράγκ.
- Hesiod's Geschichte, in ihrer ursprünglichen Fassung und Sprachform wiederhergestellt von A. Fick. Mit einem Anhang über die Versabzählung in den homerischen Epen. (140 S.) Τιμ. 6 φράγκ.
- Jahrbücher für classische Philologie. Herausgegeben von Prof. Dr. A. Fleckeisen. 16. Supplementband. I. Heft. (220 S.) Τιμ. 7 φράγκ.
- Kleine Schriften aus dem Gobleie der klassischen Alterthumswissenschaft von L. Lange. 2. Band. Mit Register für beide Bände. (IV, 461.) Τιμ. 21 φράγκ.
- Griechische Mythologie von L. Preller. 4. Auflage von C. Robert. I. Band. 1. Hälfte. (430 S.) Τιμ. 7 φράγκ.
- Der Atticismus in seinen Hauptvertretern von Dionysius von Halikarnass bis auf den zweiten Philostratus dargestellt von Dr. W. Schmid. (XIX, 432 S.) Τιμ. 8 1/2 φράγκ.
- Zur Kritik des Johannes von Antiochia von G. Sotiriadis. (126 S.) Τιμ. 5 φράγκ.

ΤΑ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΑ ΣΤΕΜΜΑΤΑ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ.

Εν πολλαίς τῆς Εὐρώπης χώραις καὶ ἰδίᾳ ἐν Γερμανίᾳ πᾶς τις, εἴτε ἀνήγων εἰς τὴν τάξιν τῶν εὐπατριδῶν, εἴτε ἀπλοῦς ὢν πολίτης, εἶνε ἐλευθερος νὰ κατασκευάσῃ δι' αὐτὸν οἰκονομῶν ἢ δέλῃ οἰκὸςμον, ἢ στέμμα, ἢ ἄλλο ἔμβλημα, τῆς δὲ ἀπεριορίστου ταύτης ἐλευθερίας παρατηρεῖται ὅτι γίνεται ἀμετρος χορῆσις, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, κατάχρησις. Λόγου δὲ γενομένου ἐσχάτως ἐν τῷ τόπῳ περὶ τῆς ἀφορίτου ταύτης μαρίας καὶ ματαιοφροσύνης τῆς σημερινῆς κοινωρίας, ἀγόμεθα σήμερον νὰ δημοσιεύσωμεν τὴν εἰκόνα τοῦ στέμματος τοῦ Αὐτοκράτορος, τῆς Αὐτοκρατειρας καὶ τοῦ αὐτοκράτορικοῦ διαδόχου τῆς Γερμανίας, προσθέντες συγχρότως καὶ ὀλίγας τινὰς περιγραφικὰς σημειώσεις.

Τὸ στέμμα τοῦ Αὐτοκράτορος Γουλιέλμου φέρει σχῆμα παραλήσιον πρὸς τὸ τῶν βυζαντινῶν στεμμάτων κατὰ τοὺς μεσαιωνικοὺς χρόνους. Ἐσιώδην κολποῦνται ὁ πέλαικος καὶ περὶ αὐτοῦ εἶνε διττὴ ἀσπίδες κατὰ σειρὰν τεθειμέναι, ὧν τὸ χεῖλος κάτωθεν μὲν ἀποτελεῖ εὐθείαν γραμμὴν, ἄνωθεν δὲ σχηματίζει τόξον. Ἐπὶ τῶν ἀσπίδων διὰ πολυτίμων λίθων εἶνε κατασκευασμένους ἐναλλάξ ὁ σταυρὸς καὶ ὁ ἀετός. Δύο κρῖνοι διασταυροῦνται τὴν αὐτοκρατορικὴν σφαιρὰν, ἐφ' ἧς εἶνε ἐμπεπηγμένους ὁ σταυρὸς. Κάτωθεν κρέμονται δύο πλατεῖαι καὶ χρυσοποικίλοι ταινίαι, ἐφ' ὧν εἶνε ἐξωγραφημένα διάφορα ἀραβουργήματα.

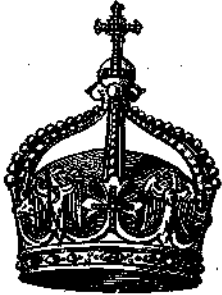
Τὸ στέμμα τοῦ αὐτοκράτορικοῦ διαδόχου φέρει εἰς τὸ κάτω χεῖλος χρυσοῦν γῆρον μεταπίαιον, κεκοσμημένον διὰ πολλῶν ἀδαμάντιων, ἐπὶ τοῦ γύρου δὲ τούτου ὑφίστανται ἐναλλάξ τέσσαρες σταυροὶ καὶ τέσσαρες ἀετοί,

ἅπαντες φέροντες πολυτίμους λίθους καὶ ἀδάμαντας. Οἱ σταυροὶ χρησιμεύουσιν ὡς ὑποστήριγμα τεσσάρων ἡμικυκλοτεσῶν χρυσοῦν καὶ διὰ μαργαριτῶν κεκοσμημένων κρῖνων, οἱ ὁποῖοι εἰς τὸν τόπον τῆς συναντήσεως τῶν φέρουσι τὴν αὐτοκρατορικὴν σφαιρὰν καὶ τὸν ἐπ' αὐτῆς σταυρὸν.

Ταῦτα ἐν ὀλίγοις περὶ τῶν στεμμάτων τῶν τριῶν ἀνωτέρων προσώπων τῆς γερμανικῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας. Τὸ στέμμα τοῦ φέρει ὁ αὐτοκράτωρ ἐν ἐκτάκτοις περιστάσεσιν, ὅτε καὶ σὺνταξίς ὁ οἶκος τῶν Χοενζόλλερν παρίσταται ἐν μεγάλῃ ὀστολῇ, εἰς παρομοίαν δὲ περιστάσει ἐπικρατεῖ τὸ ἔθος καὶ ὁ αὐτοκρατορικὸς διάδοχος νὰ φέρῃ τὸ οἰκείον στέμμα. Ἐπίστανται καὶ ἄλλα στέμματα διὰ τὴν προκήμισαν τοῦ διαδόχου καὶ τὰ ἄλλα μέλη τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας, ἐπίσης ἔχει καὶ ἡ Πρωσσία διὰ τὸν βασιλεῦτα τῆς ἰδίας βασιλικῆς στέμματος, ὅπερ ἔφερον ὁ Γουλιέλμος πρὶν ἀνακηρυχθῆναι αὐτοκράτωρ.

Ἄλλα πρὸς τοὺς θεσφαυροὺς καὶ τὰ πολυτελῆ στέμματα, ὅσα ὑπάρχουσιν ἐν τῇ πρώτευσθι τοῦ σαξωνικοῦ Βασιλείου, ἐν τῷ „Grünes Gewölbe“ τῆς Δρέσδης, δὲν δύνανται νὰ συγκριθῶσι τὰ κοσμήματα καὶ τὰ

ἄλλα Βαυρῦτα ἀντικείμενα τῶν ἄλλων γερμανικῶν αὐλῶν. Ἐν Δρέσδῃ κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας, ὅτε οἱ βασιλεῖς αὐτῆς ἦσαν καὶ βασιλεῖς τῆς Πολωνίας καὶ ἐξήσχουν μεγάλην ἐπιρροὴν ἐν Εὐρώπῃ, συνήχθη πλοῦτος ἀπείρος, φυλασσόμενος ὡς ἐν ἰδιαιτέρῳ κτηρίῳ καὶ ἐκτεθειμένος κατὰ ὄρισμένους ὄρας καὶ ἡμέρας εἰς τὴν θέαν τοῦ δημοσίου. Πάντες οἱ ξένοι, ἐρχόμενοι εἰς Δρέσδην, δὲν ἀμελοῦσι νὰ ἴδωσι καὶ νὰ θαυμάσωσι τὸ ἀπειρον πλῆθος τῶν ἀδαμάντων καὶ τῶν ἄλλων πολυτίμων λίθων, ὧν μόνῃ ἢ ἀπλῇ θεᾷ ἀπαιτεῖ ἡμέρας ἐλοκλήρωσις. Οἱ θεσφαυροὶ οὗτοι συνήθροισθησαν αὐτοῖς κατὰ τὴν πραγματοποιημένην ἑκατονταετηρίδα, περιέχουσι δὲ κατὰ τὰς μαρτυρίας τῶν εἰδημόνων τὴν καλλιτέραν καὶ ἐκλεκτοτέραν συλλογὴν ἀδαμάντων καὶ ὄλων τῆν Εὐρώπῃ.

Προεγγιζούσης τῆς λήξεως τοῦ ἔτους ὑπενθυμίζομεν εἰς τοὺς καθυστεροῦντας τὴν ἐτησίαν αὐτῶν συνδρομὴν νὰ σπεύσωσι πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποχρεώσεώς των, ἀποτεινομεν δὲ αὐτοῖς τὴν αὐτὴν παρακλήσιν καὶ πρὸς ἐκείνους, τῶν ἀναποκρίτων καὶ συνδρομητῶν οἵτινες ἔλαβον καὶ ἰδιαιτέρων ἡμῶν περὶ τούτου γράμμα.

Ἐπειδὴ ἡ „Διεύθυνσις“ τῆς Κλειῶς προτίθεται ἀπὸ τοῦ Δου ἔτους ν' ἀρχίσῃ τὴν δημοσιεύσιν ἐκλεκτοῦ καὶ λίαν ἐπαγωγῶν μυθιστορηματός, διὰ τοῦτο πρὸς ἀποπεράτωσιν μέχρι τέλους τοῦ ἔτους τοῦ ἡδὴ δημοσιευμένου μακροῦ διηγήματος „Φυλλίδας καὶ Χαριτῶ“, παρέχει εἰς αὐτὸ ἐν ταῖς στήλαις τῆς „Κλειῶς“ μίξιζονα χώρον τοῦ ὀρισμένου, περιορίσασα κατὰ τὸ ἐνδὲν τὴν δημοσιεύσιν ἄλλων ἄρθρων.

κ. Α. Μ. εἰς Ἀγγίλιον. Δι' ἐπιστολῆς Σῆς ὑποδεικνύομεν καὶ ἄλλον προσφορώτερον καὶ συμφερώτερον τρόπον. — κ. Γ. Κ. Ζ. εἰς Φιλίππουπολιν. Τὴν παραγγελίαν Σας ἐσπεύσαμεν νὰ ἐκτελέσωμεν. Ἄλλὰ Σας παρακαλοῦμεν ἐγκαίρως νὰ συνεννοηθῆτε καὶ μετὰ τοῦ παρὰ τῷ αὐτοῖ καταστήματι τῆς Ὁδοῦ Μαν. Τραπεζῆς κυρίου Ε. Δ. Στ. — κ. Θ. Ε. εἰς Ἄμιον. Ἀπὸ τοῦ προηγουμένου ἀριθμοῦ ἠρξίσαμεν ν' ἀποστέλλωμεν αὐτοῖς τὰ φύλλα, ἐν τῷ διὰ τὸν κ. Π. Μ. δέματι. Ἀναμείνομεν εὐαρέστους εἰδήσεις. — κ. Α. Γ. Μ. εἰς Ἀδριανούπολιν. Ἐκ τῆς τελευταίας Σας ἐπισηροφρήθημεν περὶ ὄλων Σας εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς ἀκαμάτους ὡμῶν φροντίδας. — κ. Β. καὶ Α. εἰς Θεσσαλονικίαν. Πρὸς τὸν κ. Κ. Τ. εἰς Βέροισιν ἀπεστάλησαν τὰ μέχρι τοῦδε ἐνδεδομένα τεύχη. — κ. Φ. Ζ. εἰς Σιάτισταν. Τὰ ἔμβασμα ἐλήφθη καὶ Σας εὐχαριστοῦμεν. Περὶ τῶν λοιπῶν προσηχῶς πλείοτερα. — κ. Τ. Γ. Κ. εἰς Κέρκυραν. Ἐλήφθησαν. Δὲν δὴ λείψομεν νὰ Σας γράψωμεν καὶ ἰδιαιτέρως. — κ. Κ. Γ. εἰς Γαλιζίαν. Ἐλήφθησαν καὶ Σας εὐχαριστοῦμεν. Περὶ τῶν λοιπῶν ἐλήφθη σημειώσεις. — κ. Α. Δ. Μ. εἰς Βιτάλια. Ἐλάβωμεν τὴν ἐπιστολὴν Σας καὶ Σας εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς ἐνεργείας Σας. Ἄλλ' ἀποροῦμεν πᾶς δὲν εἶχον φθάσει εἰς ἐμεῖς τὰ ἀπὸ πολλοῦ ἐντέλλεν ἀποσταλέντα τεύχη. — κ. Γ. Κ. εἰς Ἀράδ (Ὀυγγαρίας). κ. Δ. Π. εἰς Τουρίνον, κ. Γ. εἰς Καρβίτζ. Ἐστάλησαν τὰ δειγμάτα κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν Σας καὶ ἀναμείνομεν εὐαρέστους εἰδήσεις. — κ. Μ. Β. εἰς Ροστόβιον. Τὸ ἔμβασμα Σας ἐλήφθη καὶ Σας εὐχαριστοῦμεν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Δημήτριος Βικέλας. — Αἱ ἡμέραι τῆς ἐβδομάδος παρὰ τοῖς Ἀραβῖ ὑπὸ Χρ. Παπαδοπούλου, δικαστοῦ ἐν Κύπρῳ. — Φυλλίδας καὶ Χαριτῶ (Διήγημα ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαϊότητος. — συνέχεια). — Τὸ ἐν Βερολίῳ φροντιστήριον τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν. — Πηνελόγη, ἡτοῖ ἐρμηνεῖα τῶν εἰκόνων. — Ποικιλία. (Ἡ ἀσθένεια τοῦ διδόχου τῆς Γερμανίας. — Ἱστορία τοῦ αἰῶνος. — Τηλεγράφημα τοῦ Αὐτοκράτορος Γουλιέλμου πρὸς ἀπλοῦν διηγῶρον. — Ὁ φαητικὸς βίος ἐν Ρωσίᾳ. — Ἡ γῆ τὸ νεώτατον ἔργον τοῦ Αἰμίλιου Ζολᾶ. — Ἴς καταναλωτικῶν κατ' ἔτος οἱ Παρισίους.) — Ἐπιστήμη καὶ καλλιτεχνία. (Τὰ μαθήματα τοῦ ἐν Βερολίῳ ἀριστοῦστατου „ἀνατολικῶν φροντιστηρίου.“ — Ἐκπαιδευτικὸς βῆσας ἐν Γερμανίᾳ. — Οἱ γερμανοὶ ἱατροὶ περὶ τῆς νόσου τοῦ αὐτοκράτορικοῦ διαδόχου.) — Βιβλιοθήκη. — Τὰ αὐτοκρατορικὰ στέμματα τῆς Γερμανίας (μετὰ τριῶν εἰκόνων). — Μικρὰ Ἀλληλογραφία. ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ. Δημήτριος Βικέλας (ἐν σελ. 337). — Κόρη γελῶσα. Εἰκὼν ὑπὸ C. Horn (ἐν σελ. 341). — Ἡ σύζυγος τοῦ ληστοῦ. Εἰκὼν ὑπὸ Σάουερ (ἐν σελ. 345). — Δυσάρεστος συνάντησις (ἐν σελ. 345).

Ἐκδότης Π. Α. ΖΥΓΟΥΡΗΣ.

Τύποις Bär & Hermann, ἐν Λειψίῳ. — Χάρτης ἐκ τῆς Neue Papiermanufaktur ἐν Στρασβούργῳ. — Μελάνη Frey & Senig, ἐν Λειψίῳ.